

NAŠA LUČ

maj 1997, letnik 46, številka 5

mesečnik za Slovence na tujem

NAŠA LUČ

436676

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, Oberhausen, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/133-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	2.000 SIT
Avstrija	200 ATS
Anglija	11 GBP
Belgija	690 BEC
Francija	106 FRF
Italija	24.000 ITL
Nizozemska	35 NLG
Nemčija	30 DEM
Švica	27 CHF
Švedska	130 SEK
Avstralija	26 AUD
Kanada	23 CAD
ZDA	20 USD

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 603 - 401025, DRUŽINA, d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d., 50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-147/94 z dne 23. 2. 1994 šteje Naša luč med proizvode, za katere se plačuje 5% prometni davek.

Oblikovanje: TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna DAN, d.d.

Prva str. ovitka: F. Stele: Vipavski križ

Druga str. ovitka: B. Pavalec: Rogatec

Tretja str. ovitka: arhiv Družine: Škofovsko posvečenje

Četrta str. ovitka: B. Pavalec: Brežice

"Sejem bil je živ!"

Tako nekako bi lahko opisali preteklo dogajanje letošnje pomladi v domovini. Potem ko smo kar nekaj časa čakali na novo vlado, ko so se šteli glasovi v parlamentu, se rojevale in razpadale nove in stare vladne koalicije, doživeli mnoge politične "tektonske" premike, smo spet stopili na pot tiste že ustaljene pravljice igre o slovenski zgodbi o uspehu.

Vse predvolilne obljube mnogih strank so se v trenutku srečanja z resničnim življenjem (po volitvah) razblinile v prazen nič.

Obljubljali so nam koalicijo pomladnih strank - dobili smo politike, ki jim javno dana beseda ali pa celo podpisan dogovor ne pomenita nič.

Govorili so o zgodbi o uspehu - na cesti je vse več brezposelnih (zlasti mladih), vse več družin se zateka po pomoč k raznim socialnim ustanovam.

Govorili so, da imajo ključ, ki odpirajo vrata v Evropsko zvezo in NATO - iz tujine pa nam dopovedujejo, da smo veliko več obljubljali, kot pa smo bili pripravljeni storiti, zato iz tega najbrž ne bo nič oziroma po besedah Jacquesa Santera (predsednik evropske komisije) obstaja velika verjetnost, da bo evropski vlak odpeljal mimo naše postaje.

Ponujali so nam demokracijo, pravno državo - vračajo nas v čas "težkega" komunizma, ko je centralni komite odločal, kdo bo imel koliko in komu bodo tisti koliko nacionalizirali (beri ukradli). Tako nekako se danes pri nas dela z vračanjem nekdanj podržavljenega imetja.

Namesto načela pravičnosti (vrni, kar si ukradel) nam ponujajo voljo ljudstva - referendum, sami pa si pri tem po pilatovsko hladijo svojo vest.

To je le bežen utrinek s tega podalpskega sejma, v katerega kot strela z jasnega udari jasna, odkrita in klena beseda novega ljubljanskega nadškofa in metropolita dr. Franca Rodeta. Njegove tri jasno izražene misli (pravična ureditev razmerja med Cerkvijo in državo, uvedba šolskega predmeta o verstvih, vračanje gozdov) so kar naenkrat razburile udeležence tega sejma. Prišel je nekdo, ki jim je jasno povedal, da se v Evropi tako pač ne dela. Novinarji so zagnali vik in krik, politiki pa dobili dolge nosove. Naslednji dan pa so nam spet ponudili svojo zgodbo o uspehu.

Bomo sprejeli pravice in dolžnosti demokratične Evrope ali pa bomo iz naše domovine naredili semenj ničevosti.

Ljubo Bekš

dr. Franc Rode
 ljubljanski nadškof in slovenski metropolit

Slovenci po svetu so Cerkev na Slovenskem vedno sprejemali kot svojo duhovno domovino

Spoštovani g. nadškof in metropolit! Med slovenskimi škofi zavzimate, glede odnosa do izseljencev in zdomcev, posebno mesto. Predvidevamo lahko, da jih boste še bolj razumeli, saj ste precejšen del svojega življenja preživeli v tujini. Kot otrok in mladostnik ste izkusili begunstvo. Tudi šolali ste se na tujem. Nazadnje ste del svojih plodnih let preživeli na odgovornem mestu v rimski kuriji. Se Vam zdi, da je ta izkušnja zaznamovala Vaš odnos do Slovencev v tujini?

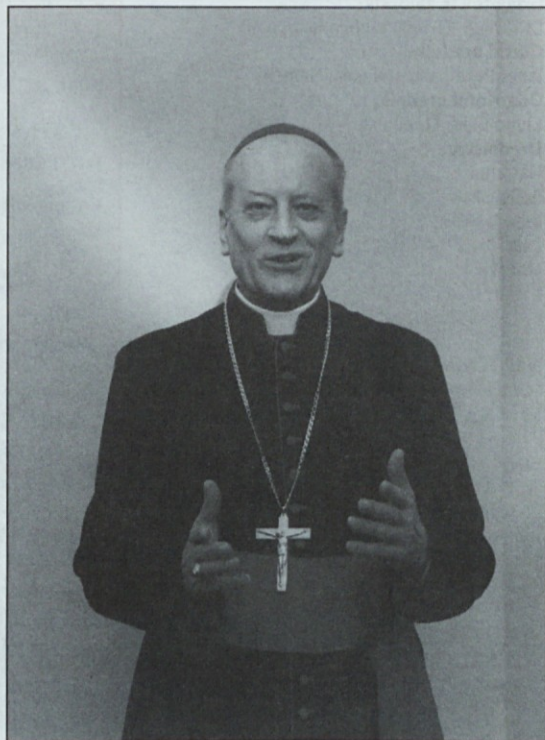
Nedvomno. Dolga leta sem nosil s seboj težo in bolečino tujstva, zato globoko čutim z vsemi, ki živijo na tujem. Še neprimerno bolj boleče so to usodo čutili naši starši. Spomnim se, kako smo otroci leta 1955 nagovarjali očeta, da bi se odločil za nakup manjše kmetije v provinci Buenos Aires, rekoč: "Daj, bomo imeli vsaj svoj dom." On pa je žalostno zamahnil z roko proti morju in dejal: "Naš dom je tam!" Dom prek oceana je bil zanj nenadomestljiv, od njega se ni mogel ločiti. Drugega si niti ni želel. Zaradi vseh teh izkušenj sem zelo blizu vsem, ki živijo v tujini, jih razumem in se jih prijazno spominjam.

Ali lahko tu iščemo korenine prijaznim besedam, ki ste jih v predstavitvenem nagovoru namenili Slovcem po svetu? ("Ko govorim o veliki množici vernih Slovencev, ne pozabljam na rojake, ki že desetletja žive na tujem in v težavnih razmerah izpričujejo čudežno zvestobo slovenstvu in krščanstvu.")

Gotovo. In ker vem, kako težka je ta zvestoba in koliko človeka stane, jo toliko bolj cenim in spoštujem.

Govorite o "bolečini zaradi oddaljenosti od domovine". Kako ste jo sami čutili?

Kot boleč spomin na izgubljeni dom, spomin, ki me je spremljal vsa leta mojega tujevanja. Želja po vrnitvi domov je bila tako močna, da sem se leta 1965 po končanem študiju v Parizu odločil, da se vrnem v Slovenijo, čeprav si zaradi komunističnega režima

nisem mogel obetati ne varnega življenja ne povsem svobodnega delovanja.

V pozdravnem nagovoru ste dejali: "Prejšnja oblast jih je pogosto žalila v njihovih najčistejših čustvih, sedanja pa je bila vse doslej do njih hladna in nezavzeta." Kaj bi morala storiti za te naše rojake sedanja oblast?

Predstavniki slovenske države bi morali nastopati tako, da bi vsi Slovenci - ne glede na njihovo politično prepričanje - čutili, da je to njihova država. Da jih ta država sprejema kot svoje sinove in hčere. Država ima do svojih tudi materinsko vlogo. "Mati Slovenija, tvoji sinovi", so bile besede orlovske himne, ki sem jo slišal še kot otrok. In že tedaj sem občutil domovino kot materinsko silo. Poleg tega morajo čutiti, da jih država spoštuje, da jih sprejema in ceni, da je v njihovi službi,

da brani njihove pravice. Zelo pomembno je, da se diplomatsko osebje do svojih državljanov obnaša s spoštovanjem. Tako da bo vsak lahko rekel: Ponosen sem, da sem državljan te države.

Slovenska država bi se morala osvoboditi vseh ideoloških spon in prenehati s težavami, ki jih dela Slovincem glede državljanstva. V našem srednjeevropskem prostoru velja pojmovanje narodnosti po ius sanguinis. Vsi, ki so slovenske krvi ali poročeni z ljudmi slovenske krvi, imajo pravico do državljanstva. To pravico bi morala država priznati z veseljem, z globokim narodnostnim čutom v zavesti močne etnične povezanosti z vsemi Slovenci po svetu. Tu smo pred bolečim dejstvom, ki je globoko užalilo mnoge Slovence po svetu. Ti Slovenci so z junaško zvestobo ohranjali svojo narodno istovetnost, ko pa so šli na naša veleposlaništva, so bili sprejeti kot nezaželeni, kot tujci, in so se znašli mnogokrat pred negativnim stališčem ali pa so jim pridobitev državljanstva tako zapletli, da so se užaljeni umaknili. Medtem pa je na desettisoče ljudi, ki niso naše krvi, to dobilo brez težav.

Tudi pravico do glasovanja na volitvah so spremljale take težave, da je mnogi sploh niso mogli uveljaviti.

“Naj vedo, da jim je slovenska Cerkev ostala zvesta in jih je vedno imela za svoje,” ste tudi rekli v prvem pozdravu. Ko prevzimate odgovorno mesto v Cerkvi na Slovenskem, morda že načrtujete, kakšen bo v prihodnje odnos do njih?

Odnos Cerkve, kot sem poudaril v svojem prvem pozdravu, je bil do izseljencev in zdomcev vselej poln topline. Tudi takrat, ko jih je režim preziral. Mislim, da so slovensko Cerkev vedno dojemali kot svojo duhovno domovino, ki jih je priznavala za svoje sinove in hčere. Ta odnos bi rad še utrdil in poglobil. Kolikor mi bo čas dopuščal, bom rad šel med naše izseljence in zdomce.

Predvidevam lahko, da ste med bivanjem v tujini imeli veliko stikov z izseljenci in imate med njimi veliko prijateljev.

Se razume. Predvsem sem bil povezan z duhovniki, pa tudi z verniki, posebno v tistih deželah, kjer sem se mudil zaradi pastoralnega dela: Kanada, Argentina, Francija.

Kako ste doživeli Slovenijo, ko ste se po dolgih letih tujine po študiju vrnili?

Ko sem se leta 1965 po dvajsetih letih vrnil v Slovenijo, sem svojo domovino doživel kar preveč opojno. Spominjam se, ko sem se vsak teden z avtom vozil iz Ljubljane na predavanja v Maribor. Kako sem ljubil to pokrajino, kako sem živel z njo in njenimi ljudmi, jih občudoval in bil presrečen med njimi. To so bila prava svatovska potovanja, ko sem se vračal v to zemljo in navezoval najgloblje stike z ljudmi. Dejal sem si, da je Slovenija kot dekle, v katero se nevede zaljubiš.

“Ko omenjam duhovnike, ne pozabljam na tiste, ki pogosto v zelo težavnih razmerah delujejo med našimi izseljenci in zdomci ali med drugimi narodi.” Tudi to je misel iz vašega pozdravnega govora. Veliko jih osebno poznate. Imate ob svojem nastopu tudi kakšno misel zanje?

Vsem bi rad povedal, kako sem jim blizu, kako jih spremljam z molitvijo in mislim nanje in na njihovo težavno poslanstvo sredi tujega sveta. Vsakega, ki se bo oglasil pri meni, bom sprejel kot prijatelja in brata. Duhovniki bodo imeli pri meni vedno prednost.

V enem svojih prvih pogovorov po imenovanju ste dejali, da bo vaša prednostna naloga verski pouk v šolah kot obvezni izbirni predmet. Najbrž ste računali, da ta izjava ne bo vsem najbolj všeč. Pa vendar, zakaj se Vam zdi to najpomembnejša naloga?

Glejte, v svojem prvem intervjuju po televiziji nisem govoril o gozdovih, o posestvih, o vračanju imetja. Tudi

S škofovskega posvečenja

to vprašanje bomo morali rešiti po dogovoru, da bo zadoščeno pravičnosti.

A neprimerno bolj pomembna se mi zdi vzgoja mladega slovenskega rodu, vprašanje svetovnonazorske usmeritve naše šole. Bomo mar splavili v vode nekakšnega neodgovornega relativizma, kjer ni ne resnice ne moralnih vrednot? Bomo vzgajali narod mehkužcev, ki klonijo pred vsakim pritiskom in ne vidijo dlje od svojih interesov?

Zavzemam se za šolo, ki bo spoštovala slovensko istovetnost, tako, kot sta ju ustvarila zgodovina in kultura, v katerih smo živeli in ki sta nas oblikovali v to, kar smo: Slovenci, Evropejci, kristjani. Gotovo ne vsi verni kristjani - to je stvar milosti in osebne odločnosti - ampak ljudje, ki jih je zaznamovala krščanska kultura. Naj bo to komu vseč ali ne. Evropa je to.

To bi morali imeti pred očmi tisti, ki so v Sloveniji odgovorni za vzgojo.

Vem, da je težko že prvi dan imeti natančne načrte za svoje delo. Vendar bi lahko našli nekaj prednostnih nalog svoje službe, zlasti pastoralnih.

Najprej moram stvarno in od blizu spoznati svojo škofijo in sploh Cerkev na Slovenskem. Predvsem spoznati ljudi, ki so na odgovornih mestih. Šele potem je mogoče uvajati določene spremembe.

Pri pastoralnem poslanstvu Cerkev postavljam na prvo mesto oznanjevanje evangelija, ki naj bi bilo kakovost-

no na višini, tako da bo odgovarjalo na pričakovanja svobodnega človeka. Pri tem je seveda zelo pomembna tudi osebnost oznanjevalca. Se razume, da tu ne mislim samo na duhovnike in redovnike, ampak tudi na laike, katehiste in katehistinje.

Zelo pomembno je tudi delo za moralno prenovo slovenskega naroda. Prepričan sem, da brez Cerkev to ne more uspeti. Tudi misel na narodno spravo mi je zelo pri srcu.

Nadaljevati in pospešiti moramo delo z mladino, ki je pogosto zbegana, brez orientacije, brez trdnih vrednot. Prepričan sem, da bi v okviru cerkvenih mladinskih organizacij lahko zaživela bolj polno in bolj srečno. Spoznala bi, da je naše bivanje ožarjeno z neskončno Božjo ljubeznijo in da je tako življenje lepo, polno smisla in upanja.

Potrebno se mi zdi tudi, da Cerkev naveže tesnejše stike s predstavniki kulture v vseh njenih izrazih. Ob teh stikih se bomo vsi obogatili.

Ob vsem tem pa ne pozabljam na bistveno mesto, ki ga mora v vsakem krščanskem občestvu imeti molitev, predvsem doživeto in pobožno obhajanje evharistične skrivnosti. V tej skrivnosti je obsežen ves program cerkvenega občestva: posnemati moramo to, kar obhajamo.

Hvala za pogovor. Pa veliko božjega blagoslova pri delu v slovenskem delu Gospodovega vinograda, gospod slovenski metropolit.

Pogovarjal se je Božo Rustja

Novi nadškof je znan kot dober govornik.

Šmarnice

Majsko sonce je razsipalo svoje žarke po valoviti nemški pokrajini. Topoli pod naseljem so se odeli v zelenilo, v nežno svetle in toplo zelene liste, na katerih so se poigrali topli žarki ter prehajali skozi. Zato je bila tudi senca pod njimi drugačna, kot je običajna v vročih poletnih mesecih. Takrat listi otrdijo in sončni žarki ne morejo več prehajati skozi. Zato je senca pod krošnjo poleti drugačna. Ostra je in brez mehkih prehodov.

Tomaž je iz svojega vrta opazoval igrivost majske pomladi. Njegov pogled je za hip obstal na široki cesti, ki se je vila proti obzorju, postal je na topolih, potem pa mu je pogled počival le še na njegovem skrbno obdelanem vrtu. Sprehajal se je po ozkih utrjenih prehodih med gredicami. Precejšen del zemljišča ob hiši sta si z ženo preuredila v zelenjavni in cvetlični vrt. Včasih je Tomaž z grenkobo pomislil: "Res sva si uredila kar lep in velik vrt, toda kaj je to v primerjavi z domačimi Tamaževčevimi njivami v Sloveniji." Kar strah ga je bilo, ko je kot otrok okopaval krompir in se mu je zdelo, da se konec njive izgublja nekje za obzorjem. Vendar je vse to zdaj že tako daleč. Prisedel je k ženi na klop pod češnjo. Pavlin pogled je zadovoljno prehajal z gredice na gredico. "Kakšna solata," se je zadovoljno nasmehnila. "Sosedova ne bo nikdar tako lepa!"

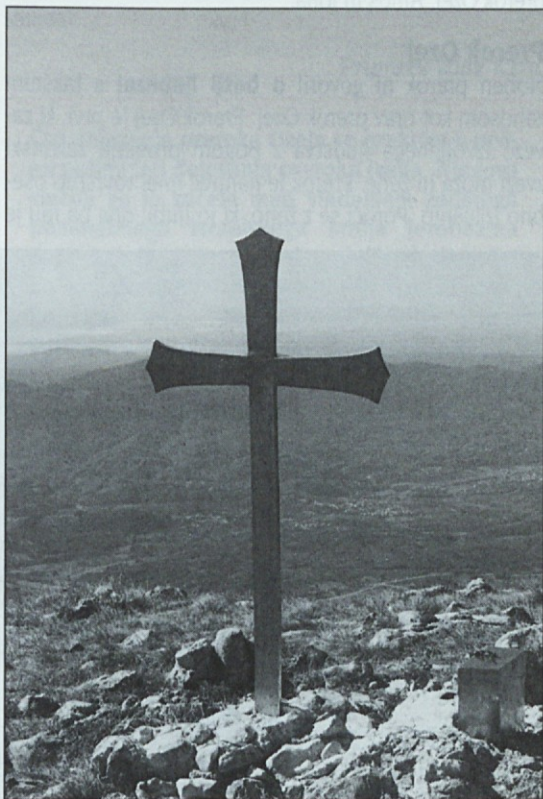
Na gredici, ki je bila najbližja vrtni klopi, je Tomaž pred leti zasadil šmarnice. Nečakinja mu jih je bila prinesla od doma. Na jasi nad domačijo jih je bilo vse polno in ko so se maja razcvetele, je njihov opojni vonj napolnil vso hišo. Tomaž jih je bil zelo vesel. Tudi tu, v njegovem drugem domu so dišale enako kot doma. Razrasle so se in zdaj je bila gredica kot en sam bel, opojen cvet.

"Maja smo nabirali šmarnice in hodili k šmarnicam. Vse to je že tako odmaknjeno, da se prav nič ne spomnim, kaj so brali v cerkvi za šmarnično branje. Gotovo kaj lepega o Mariji, Jezusovi Materi, saj je ves maj, ta najlepši mesec, posvečen njej, najlepši ženi. Ko je odhajal v svet, mu je mati ob slovesu rekla: "Kdor ohranja zvestobo Mariji, temu bo Marija ostala zvesta do kraja. Nikoli ni zmanjkalo njene pomoči, nikoli se ni nihče izgubil, če se le ni izrečno in prostovoljno odvrnil od nje. Ni rečeno, da mati vedno vodi na najlažjo in najprijetnejšo pot. Tega ne more in ne sme storiti, ker mora ljudi voditi k Sinu. Ta je šel po križevem potu in je vzel njo, mater,

s seboj na to pot. Marija noče ustvarjati videza, da ima z ljudmi boljše namene kakor Sin, ko zahteva samoodpoved. Vsaka pot, ki jo mati posreduje, je pot odpovedi in notranje ter zunanje pokore. Tudi tvoja pot bo pogosto pot križa. Toda, ker je Marija navzoča na tej poti, izgubi pot vsako čemerno in nečloveško naravo. Blago nas napravlja pozorne na nujnost križa in nas uvaja v skrivnosti križa svojega Sina. Vsa je prežeta s skrivnostjo božje in človeške ljubezni. Podarja nam ljubezen do križa in nam na najtežji poti daje občutiti, da je v Jezusovi ljubezni tudi takšna pot zavarovana in smiselna. Na koncu vsake križeve poti je vedno velikonočno jutro, polno veselja in sonca."

Tako nekako mu je mati govorila, ko je odhajal od doma. Ob tem tako domačem vonju šmarnic, se mu je zdelo, da sliši materin glas. Ko se je ozrl nazaj v svoje življenje, je videl, da je imela prav. Mati ni govorila le iz svoje življenjske izkušnje. To je bila tisočletna izkušnja slovenskih mater in žena.

Jože Urbanija

Mali preroki

Opredelevanje prerokov

Ob štirih velikih prerokih so v Svetem pismu še knjige dvanajstih malih prerokov. Ti so: Ozej, Joel, Amos, Abdija, Jona, Mihej, Nahum, Habakuk, Sofonija, Agej, Zaharija in Malahija. Delovali so **v času velikih prerokov**, med 8. in 5. stoletjem pred Kristusom, ter opozarjali na iste stvari kot veliki preroki, vendar, čeprav goreče, v neprimerno manjšem obsegu, kot tako imenovani veliki preroki.

Med temi knjigami sta neke vrste posebnost knjigi preroka Abdija in preroka Nahuma. Prva je sploh najkrajša knjiga Stare zaveze, obsega le eno poglavje. Je prerokba proti Edomcem, ki so izropali Jeruzalem v času babilonskega vdora. Knjiga preroka Nahuma pa je pesem - prerokba o Ninivah, ki govori o nujnosti Božjega posega zoper krivične, da se ohrani moralni red v stvarstvu. Je ena redkih knjig Svetega pisma, ki ne kliče k pokori.

Kljub veliki teološki, moralni in zgodovinski enakovrednosti pa trije preroki zaslužijo posebno pozornost. To so prerok Ozej, Amos in Jona.

Prerok Ozej

Noben prerok ni govoril **o božji ljubezni** s takšnim zanosom kot prav prerok Ozej. Prerok Ozej je prvi, ki zavezo izvoljenega ljudstva z Bogom primerja zakonski zvezi moža in žene. Prerok je namreč imel tovrstno osebno izkušnjo. Poroči se z ženo, ki jo ljubi, ona pa mu je

nezvesta. Zapusti ga in se vda celo prostituciji. Vendar jo Ozej še naprej ljubi. To je podoba, ki pripoveduje, da Bog, ženin izvoljenega ljudstva, svoje ljudstvo, ki mu je nezvesto, ki malikuje, še naprej ljubi. To je osrednje sporočilo knjige preroka Ozeja, ki govori o dveh razsežnostih. Da osebni greh ne škoduje samo osebi, ki greši, ampak tudi drugim, ter da je orožje proti grehu **zvesta in vztrajna ljubezen**, katere vzor je ljubezen Boga do človeka, saj ta nikoli ne obupa in stori vse, da bi ljubljeno osebo vrnil v območje ljubezni.

Bog ne neha ljubiti človeka vse do njegovega zadnjega diha. Bog hoče, da se človek po padcu vrne nazaj k njemu. Zato Bog ni samo naš stvarnik, ni samo naš oče, več, on je kakor **ljubeč, skrben mož**. Prerok Ozej, Beerjev sin, iz severnega kraljestva, živel je sredi osmega stoletja pred Kristusom, nam na svojevrsten način sporoča, da je o mnogočem mogoče dvomiti, o božji ljubezni ne.

Prerok Amos

Pri nobenem preroku ni zasledil tako ostrega čuta za socialno pravičnost kakor prav pri preroku Amosu. V mestu Betel, kjer so častili podobo bika, sta si leta 760 stala nasproti dva moža. Malikovalski duhovnik Amasija in prerok živega Boga, Amos. Med njima se razvije zelo dramatičen dvogovor. Amasija pravi preroku Amosu: "Zgubi se, beži v deželo Judovo, tam jej svoj kruh, in če hočeš, tam prerokuj; tukaj, v Betelu pa odslej ne smeš

Jeruzalem: Omarjeva mošeja – izročilo, ki ga sprejemajo tudi muslimani, pravi, da je na skali, ki stoji v Omarjevi mošiji, Abraham prestal znano preizkušnjo in bil pripravljen darovati Izaka.

V skalo izklesano mesto Petra

prerokovati." Prerok Amos pa odgovori: "Nisem bil prerok, nisem bil niti sin preroka, bil sem le ubog pastir in sem gojil smokve. Bog pa me je vzel in rekel: 'Pojdi in prerokuj mojemu ljudstvu Izraelu v severnem kraljestvu.'" Kdor zavrača preroka, **zavrača Boga**. To resnico jasno razodeva Amosova napoved Amasiju: "Ker si me zavrnil, tvoja žena postane hotnica, tvoji sinovi padejo pod mečem..." O merilu preroštva smo govorili že pri preroku Jeremiju, tu pa bi lahko k razpoznavnemu znaku preroka dodali tudi nenasilno vztrajnost delovanja, kljub nasprotovanju množic ali oblasti.

Amos je zelo oprijemljiv v svojem oznanjevanju. Glavna tema njegovega delovanja je socialna pravičnost. **Odpad od vere** ni samo to, da Izraelci darujejo biku, podobi bika, in ne živemu Bogu. Odpad od vere je tudi to, da niso pravični. Če kdo ruši socialno pravičnost, je to tudi odpad od vere. Kateri so bili takrat izkoriščevalci? To so bili izraelski bogataši, ki so proti vsem pravilom in zapovedim Postave še dodatno izkoriščali revne. Rekli so, kot navaja prerok Amos, "zmanjšali bomo mero, da lahko potem zvišamo ceno in bomo lahko za par čevljev kupili ubožca". Jahveju ne more biti ljubo nobeno bogoslužje, dokler je siromak izkoriščan, pa naj bo to član katerega koli ljudstva ali naroda. Tako je Amos že v davni opozarjal, da mora mednarodne odnose urejati ista pravičnost, kot velja za medčloveške odnose.

Prerok Jona

Jonova knjiga ni zbirka preroških spisov, preroških izrekov, ampak je bolj poučna knjiga. Jona kot Hebrejec

predstavlja izraelsko ljudstvo. Jona ve, da je Bog usmiljen do vseh, vendar tega usmiljenja ne privoščič drugim. Ne gre mu v glavo, da bi Jahve mogel biti usmiljen do največjih sovražnikov izvoljenega ljudstva, do Asircev, do Ninivljanov.

Kakor vemo, riba požre Jona, ga vrže na kopno in drugič mora iti Jona pridigat v Ninive. Jona se na smrt jezi, ker po štiridesetih dneh, ki so po prerokbi minila, Bog ne izvrši zagrožene kazni pokončanja Ninivljanov, ker so se Ninivljani spokorili. Nato se Jona razjezi še zaradi ricinovega grma, ki je usahnil in je bil zato Jona brez sence na vročem soncu. Jezi se, strahotno se **jezi na Boga**. In Bog Jona pouči, in s tem se konča Jonova knjiga, "Tebi je žal tega ricinovega grma, čeprav se ti nisi zanj trudil in ga nisi gojil. V eni noči je zrasel in v eni noči usahnil. Jaz pa naj ne bi imel sočutja z Ninivami, velikim mestom, v katerem živi več kot sto dvajset tisoč ljudi, ki ne znajo razlikovati med svojo desnico in svojo levico, in toliko živali." Osnovno sporočilo Jonove knjige je **nauk o neskončnem božjem usmiljenju**, ki zajema vse ljudi brez razlike. Pisec šiba ozkosrčnost izraelskega ljudstva, ki odreka rešenje in usmiljenje poganom. Božje grožnje pa so za vse vedno pogojene s priznanjem krivde in kesanjem.

Pripravil Iztok Kržič

Čas delovanja preroka Ozeja se prekriva s prvimi petimi leti delovanja preroka Izaija. Njegova služba se je začela med vladanjem zadnjega pomembnega izraelskega kralja Jerobeama drugega. Ozej je doživel zadnjih dvajset let hitrega propadanja severnega kraljestva, dokler niso leta 721 pred Kristusom Asirci dokončno zavzeli glavno mesto Samarijo.

Amos je prerokoval v severnem kraljestvu v osmem stoletju pred Kristusom, verjetno le nekaj let pred nastopom preroka Izaija in preroka Ozeja. To je bil čas, ko je pod kraljem Jeroboamom drugim v Izraelu še vladala blaginja, kazali pa so se, predvsem zaradi vedenja Izraelcev, že znaki bližajočega se propada.

Prerok Jona, ki ga v štirinajstem poglavju naveda Druga knjiga kraljev kot preroka, ki je Jeroboamu drugemu oznanil širitev kraljestva, verjetno nima nobene zveze z glavno osebo Jonove knjige. Ta je nastala okrog leta 400 pred Kristusom in je bolj kot preroška poučna knjiga.

Tržaška škofija

Začetki krščanstva na Tržaškem so tesno povezani s kultom mučenca sv. Justa, ki je postal tudi zavetnik tržaške škofije. Krščanstvo so v prostor severne Istre prinesli misijonarji iz Ogleja.

Zgodovina tržaške škofije je bila burna. Na notranje cerkvenem področju je tržaški škof Sever (571-591) podlegel pelagijanski zmoti (nauk, ki zanika izvorni greh), vendar se je že njegov naslednik škof Firmin spravil z Rimom. Na zunanjepolitičnem področju pa je bil Trst vse do 11. stol. pod udarom saracenskih, slovanških in madžarskih vdorov. Tržaški škofje so bili prisiljeni sami organizirati obrambo mesta. Zato jim je kralj Lotar II. leta 948 priznal svetno knežjo oblast nad mestom in njegovo okolico. Ohranili so jo do leta 1295, ko jo je škof Brissa de Toppo prepustil tržaškemu mestnemu svetu. Z nastankom pičanske, novigradske in koprške škofije se je ozemlje tržaške škofije omejilo na kraje od reke Timave na zahodu do Jelšan na vzhodu, od morja in Rižane na jugu do Postojne, Javornikov in Snežnika na severu. Škofija je tako združevala italijanske, slovenske in hrvaške vernike. Leta 1382 je Trst prišel pod Habsburžane, ki so odslej imenovali tudi tržaške škofe.

Duhovno podobo škofije so oblikovali benediktinski redovniki in redovnice. Prve pražupnije v slovenskem prostoru so izpričane od 11. stoletja dalje. V vrsti tržaških škofov izstopa učeni humanist Enej Silvij Piccolomini (1447-1450), ki je pozneje postal papež Pij II. (1458-1464). Želja po prenovi Cerkve v času reformacije se je dotaknila tudi tržaške škofije. Škof Peter Bonomo (1501-1549), Trubarjev mecen, je bil naklonjen Lutrovim idejam, močno gibanje prekrščevalcev pa so leta 1540 v Trstu nasilno zatrli. V procesu rekatolicizacije in duhovne preнове škofije so pomembno vlogo odigrali jezuiti s svojim kolegijem v Trstu (1619) in kapucini s svojimi ljudskimi misijoni.

Politični interesi Beneške republike na eni in habsburških vladarjev na drugi strani, so usodno vplivali tudi na nadaljnji ozemeljski razvoj tržaške škofije. Po začetnem preurejanju mej tržaške škofije leta 1784 je cesar Jožef II. leta 1788 tržaško škofijo ukinil in jo skupaj s pičansko škofijo in goriško nadškofijo dodelil novoustanovljeni gradiščanski škofiji. Že leta 1791 je papež Pij VI. tržaško škofijo obnovil in ji pridružil ukinjeno pičansko škofijo. Leta 1828 je papež Leon XII. koprsko in tržaško škofijo združil pod enega škofa (tržaško-koprski škof) in ji pridružil še ukinjeno novigradsko škofijo.

Ozemeljske spremembe je doživela tržaška škofija tudi po obeh svetovnih vojnah. Leta 1925 je moral Trst odstopiti novoustanovljeni reški škofiji del dekanije Trnovo, leta 1933 pa sta bili postojnska dekanija in del dekanije Trnovo spet vključeni v tržaško škofijo. Po drugi svetovni vojni je Trst s škofijskim sedežem ostal znotraj meja svobodnega tržaškega ozemlja, ki je bilo razdeljeno na cono A in B. Po londonskem sporazumu leta 1954 je cona A ostala v Italiji, cona B pa je bila dodeljena jugoslovanskima republikama Sloveniji in Hrvaški. Za ta del tržaške škofije je papež ustanovil posebno administraturo. Po osimskih sporazumih (1975) je papež Pavel VI. leta 1977 spet razdružil tržaško in koprsko škofijo in na novo opredelil njene meje, ki se odslej proti Sloveniji pokrivajo z državnimi mejami.

Med tržaškimi škofi zaslužijo posebno pozornost Matvej Ravnikar (1831-1845), ki se je posvečal zlasti vzgoji mladine in duhovščine. Njegov naslednik Jernej Legat (1846-75) je v vseh cerkvah tržaškega mesta uvedel tudi slovenske pridige in ustanovil tržaško bogoslovno semenišče. Janez N. Glavina (1882-95) je ustanovil škofijski konvikt za slovenske in hrvaške dijake v Trstu (1882), a se je zaradi klubovanja italijanske iredente moral odpovedati škofiji. Andrej Marija Šterk (1896-1901) je skušal obnoviti staroslovansko bogoslužje v Istri. Zadnji slovenski škof tržaško-koprške škofije je bil Andrej Karlin (1911-19), ki pa se je moral pred italijanskim nasiljem leta 1919 umakniti iz Trsta. Kasneje je postal lavantinski škof.

Alojzij Fogar (1923-36) je neustrašeno branil slovenske in hrvaške manjšine v Italiji in se je zaradi fašističnega nasilja (že tretji škof) moral umakniti iz Trsta. Istran iz Rovinja, Anton Santin (1936-1975) si je prizadeval za moralno in versko prenovu škofije po drugi svetovni vojni. Njegov odnos do Slovencev je še vedno sporen. Pač pa si je njegov naslednik Lorenzo Bellomi (1977-1996) zelo prizadeval za sožitje med Slovenci in Italijani v svoji škofiji.

France M. Dolinar

Referendumska demagogija ali pravna ureditev

"V Sloveniji ima oblast ljudstvo. Državljanke in državljani jo izvršujejo neposredno in z volitvami...", pravi slovenska ustava. Izvrševanje oblasti z volitvami je posredno izvrševanje: poslanci so posredniki med oblastjo in volilci. Slovenska ustava pa pozna tudi neposredno izvrševanje oblasti. Tedaj vsi državljani - in ne samo poslanci - odločajo o kaki pomembni stvari. To je referendum.

Ker na referendumu sodelujejo vse državljanke in vsi državljani, ima referendum precejšnjo veljavo in avtoriteto. Hkrati pa pomeni referendum tudi nekakšno nezaupnico poslancem in strankam, ki nastopajo v imenu ljudstva, se pravi svojih volilcev. Z referendumom imajo volilci možnost, da v kaki točki izrazijo svojo voljo mimo poslancev, čeprav so poslance sami izvolili. Referendum daje državljanom priložnost, da sami neposredno odločijo, kakšen zakon jim morajo poslanci izdati in izglasovati.

Zato je razumljivo, da si prizadevajo skupine državljanov, ki ne morejo računati na zadostno podporo poslancev v parlamentu, z referendumom prisiliti poslance, da jim ustrezijo v kaki točki. Seveda pa stvar ni lahka. Zbrati morajo v določenem času 40.000 na občinah overjenih podpisov. To pomeni, da mora iti za tako zadevo, ki ni stvar nekaj posameznikov, ampak se zanjo navdušuje kar precejšnje število ljudi. Do zdaj se je samo J. Janši posrečilo, da je lani zbral nad 40.000 takih podpisov v podporo svojemu predlogu, da bi v Sloveniji spremenili volilni sistem iz sedanjega proporcionalnega v večinskega. Pa kljub temu mu ni uspelo. Kajti referendum lahko zahteva tudi skupina 30 poslancev. To pa je lahko dobiti. Tako so lani druge stranke, ki se niso strinjale z Janšo, dale na referendum drugačen predlog o volitvah. Ta zmešnjava raznih predlogov je tako zmedla volilce, da je na koncu vse ostalo pri starem. Noben predlog ni dobil potrebne večine. Na ta način so spodkopali Janšev predlog.

Ta primer nam jasno pove, da je ustavna možnost referenduma lahko zelo dvorezen meč. Sama po sebi je bil dobro zamišljena, saj daje navadnim državljanom možnost, da svojo voljo uveljavijo tudi mimo svojih poslancev. Toda v

resnici se dogaja nekaj drugega. To voljo državljanov se lahko izigra, kakor se je zgodilo v primeru referenduma o tem, kakšne naj bodo volitve.

Dejstvo je, da izdajanje zakonov zahteva nekaj znanja o tem, kakšni zakoni so dobri. Potrebno je poznavanje ustave. Vsaka volja in vsak interes državljanov še ni nujno podlaga za zakon. Zakon mora biti pravičen, večina državljanov pa je lahko tudi krivična, posebno če je pod vplivom posebne propagande. Zgodovina pozna dovolj primerov, ko so državljani delali krivico in podpirali režimske ukrepe, ki so bili v očitnem nasprotju z moralo in poštenjem. Kar si večina državljanov zaželi, še ni nujno pravično in pošteno.

Zakon pa mora biti pošten in biti mora v skladu z ustavo in splošno sprejetimi človekovimi pravicami. Večina ljudi pa ne pozna dobro ustave in ne ve, kaj vse vsebujejo človekove pravice. Ljudi je sorazmerno lahko navdušiti za kako stvar ali pa nahujskati proti komu, če javna glasila niso neodvisna, ampak časopisom in televiziji ukazujejo stranke ali druge skupine ljudi, ki stojijo za njimi.

Vse to na izredno otipljiv način vidimo v sedanjih razpravah o slovenskih gozdovih, o katerih naj bi odločali na prihodnjem referendumu. V resnici pa sploh ne gre za gozdove in za slovenski narod, temveč **za privilegije in koristi**, ki jih imajo od podržavljenih gozdov sedanjí njihovi upravljalci. Tisti, ki so si prigrabili pokradeno premoženje Cerkve in nekaterih drugih lastnikov, imajo ves interes, da sedanje stanje ostane, kakor je. To pa so isti ljudje, ki imajo velik vpliv na časopise, radio in televizijo. Vsem tem ne gre za to, kaj je resnica in kaj pravica, temveč, kaj je njihova korist in interes. In ker je med našimi ljubimi Slovenci zavist zelo razširjena "krepost", ni težko nahujskati ljudi, ki so v minulih desetletjih izgubili čut za spoštovanje tuje lastnine in pravičnosti, proti vzpostavitvi pravnega reda, v katerem je spoštovanje lastnine ena temeljnih zahtev. Ker večina državljanov nima večjih gozdnih posesti, ni zainteresirana za to, da se nekdanjim lastnikom vrne tudi to odvzeto premoženje. **S propagando in lažmi** po časopisih, radiu in televiziji je zlahka mogoče tudi Cerkev prikazati kot grabežljivo lakomnico, ki si želi veleposesti zato, da bo lahko z denarjem vladala nad ljudmi. Taka je danes propaganda. Vse to pa seveda nima nič opraviti z modro ugotovitvijo Ustavnega sodišča, da je Cerkev domača in družbeno koristna ustanova in je zato ni mogoče uvrščati med tuje veleposestnike.

Anton Stres

"Da božje seme ne bi ugasnilo."

Pod zgoraj navedeno rubriko "Pismo našega župnika" vas nagovarjam prvič. Zato bom za hip segel nekoliko v preteklost.

Ko sem pred dobrimi 16 leti prišel v Švico in za p. Angelom Kraljem prevzel dušno pastirstvo za Slovence v zahodni polovici države (vzhodno polovico je takrat oskrboval p. Fidelis Kraner, zdaj pa p. Robert Podgoršek), mi je spomin "ušel" nazaj na sam začetek prve duhovniške službe. Takrat mi je misel kar samo od sebe večkrat zaneslo k preroku Jeremiju, ki se je ves zaskrbljen zaradi poklicanosti v preroško službo izgovarjal: "Oh, Gospod Bog, glej, ne znam govoriti, ker sem še deček" (Jer 1,6), in h kralju Salomonu, ki je ob nastopu svojega kraljevanja priznaval Bogu svojo neizkušenosť in prosil: "Gospod, moj Bog... Tvoj služabnik je sredi tvojega ljudstva, ki si ga izvolil... Daj torej svojemu služabniku poslušno srce, da bo znal vladati tvojemu ljudstvu ter razločevati med dobrim in hudim" (1 Kr 3,7a.8-9).

Z Božjo pomočjo in pripravljenostjo dobrih ljudi se je medsebojno poznanstvo čedalje bolj širilo, bogoslužje je potekalo najprej po dotedanjem sporedu, udeležba se je celo nekoliko večala, saj so zlasti otroci, ki jih je krstil moj predhodnik p. Angel in pred njim še p. Fidelis, počasi postajali zmožni v spremstvu staršev prihajati k maši. Prav tako so se nadaljevala dokaj dobro obiskana razna skoraj vsakomesečna srečanja in prireditve. Glavno zaslugo pri tem imata prireditveni odbor Slovenske misije v Solothurnu in pripravljalna skupina v Oltnu, iz katere je pred dobrimi 10 leti nastala tudi plesna folklorna skupina ENCIJAN.

Otroška šolska leta pa so hitro minila in otroci so postali mladina, ki se je sčasoma, žal, kljub birmanskim obljubam, začela ogibati cerkve in Cerkve, se preseljevati od staršev na svoje in marsikdaj brez poročnega blagoslova živeti v dvoje.

Nasprotno pa starši ob tem pojavu, ko čedalje bolj ostajajo sami, v tej naglici sodobnega življenja znova iščejo domačo družbo - in ve se, kje jo lahko najdejo. Vnovično iskanje domače družbe je razumljivo. Tu je domač jezik, domače bogoslužje, domači običaji in še kaj, na kar je človek po srečanju z Abrahamom čedalje bolj pozoren in ga privlači. Lani sem med neko večerno oddajo na švicarskem radiu mimogrede ujel dve otroški pesmici v slovenščini (prevedeni nato v nemščino). Priznam, da je bilo to zame vse drugače slišati kot iz katerekoli redne slovenske oddaje. Ker pa nobena stvar ni tako popolna, da bi ne mogla biti popolnejša, tudi za udeležbo pri bogoslužju in drugih srečanjih velja, da bi lahko bila (še) večja, kot je (kar seveda najbrž ne drži samo za Švico).

Pred nami je maj, mesec, ki nas s svojo pomladnozeleto svežino, cvetočo opojnostjo in rožnatim vonjem vabi k poživiljanju vere v Stvarnika in k občudovanju njegovega stvarstva, k poglobljenemu češčenju Božje Matere Marije in k zvestemu obiskovanju šmarnične pobožnosti, k skrbnemu varovanju okolja in k izpopolnjevanju sebe, svojega značaja in izražanja.

K temu nam lahko od letošnjih majskih praznikov veliko pomagajo še posebno binkošti - praznik prihoda Svetega Duha. Če se bomo vživali v apostole in njihovo spremembo po prihodu Sv. Duha in njegovem delovanju nanje, če bomo obudili spomin na prejem zakramenta sv. birme (s katerim smo sami prejeli Sv. Duha in njegove sedmere darove) in pripravo nanj ter obnovili birmanske obljube, se bo nujno - za veliko nočjo - spet nekaj premaknilo. Kadar in kjer (beri: pri komur) se to ne zgodi, takrat in tam je božje seme usahnilo, ker pač ni našlo rodovitnih tal.

Živimo v prvem letu triletne priprave na vstop v 3. tisočletje, v letu, ki je po papeževi zamisli in določbi posvečeno poglobljanju vere v Kristusa Odrešenika kot drugo Božjo osebo. Še ena možnost, pobuda in spodbuda torej za prečiščenje, obnovo in obogatitev krščanskega življenja.

Z željo, da bi se - kot naši predniki - na izviri krščanske vere in narodne kulture čim bolj zavedali ter se vztrajno krepčali in nenehno krepili za pravišnjo prihodnost v tem in naslednjem tisočletju, vas prisrčno pozdravljam.

*br. Damijan Frlan,
slovenski duhovnik v Solothurnu*

Božji glasniki v domačem jeziku

Cerkev na Slovenskem bo še naprej, tako kot je že doslej, skrbela za slovenske izseljence po Evropi in drugod po svetu in jih podpirala pri njihovem življenju v tujini. Tako bi lahko povzeli glavno misel sestanka Zveze slovenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi, ki je bil prejšnji teden v dunajskem Novem mestu v Avstriji. Od 10. do 14. marca se je seje, že 80. po vrsti, udeležilo 30 duhovnikov in njihovih pomočnikov iz različnih evropskih držav. Iz Slovenije so na sestanek poleg koprškega škofa msgr. Metoda Piriha, ki je pri slovenski škofovski konferenci odgovoren za pastoralo izseljencev, prišli še doc. dr. Marjan Peklaj, župnik Janez Rihar, odgovoren za Rafaelovo družbo, urednik Naše luči Ljubo Bekš in podpisani.

Srečanje je bilo v izobraževalnem središču sv. Bernarda v dunajskem Novem mestu v neposredni bližini starodavne avstrijske Vojaške akademije, kjer so se nekdanje šolali številni slovenski oficirji, med njimi tudi general Rudolf Maister. Slovenske duhovnike je v sredo, 12. marca, popoldne sprejel dunajski nadškof dr. Cristoph Schönborn in se z njimi dalj časa zadržal v prijateljskem pogovoru. Udeležencem je poslal pozdravno pismo tudi novi ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode in v njem poudaril, da zelo ceni in podpira njihovo versko, kulturno in tudi socialno delo med slovenskimi izseljenci. Duhovniki so obiskali tudi slovensko župnijsko skupnost na Dunaju v njihovi župnijski cerkvi in somaševali s škofom Pirihom.

Poleg poročil o delu na slovenskih župnijah v posameznih deželah so se izseljenski duhovniki na tokratnem srečanju seznanili tudi z novim prevodom Svetega pisma, ki jim ga je temeljito predstavil dr. Marjan Peklaj, profesor na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani. Veliko pozornosti so duhovniki namenili tudi Naši luči, glasilu svoje zveze, zlasti pisanju poročil iz posameznih župnij. Ta morajo biti napisana tako, da bodo v oporo in spodbudo domačim ljudem, hkrati pa zanimiva in sporočilna tudi za vse druge bralce po Evropi in doma.

Škof Metod Pirih je duhovnike seznanil z razmerami, kakršne so doma v Cerkvi in širši družbi, župnik Janez Rihar pa je predstavil delo Rafaelove družbe. Dr. Marko

Dvoržak je ocenil pesniško zbirko Ugašajoče sanje pred leti umrlega izseljenskega duhovnika Vilija Steguja, ki je nedavno izšla pri reviji 2000.

Kot posebno zanimivost naj omenim, da so mnogi duhovniki na sprejemu pri dunajskem nadškofu Schönbornu imeli s seboj njegovo knjigo Ljubiti Cerkev, ki je pred kratkim izšla pri DRUŽINI. Nadškof jih je rad podpisal in pri tem povedal, da je DRUŽINA pri izdaji njegove knjige duhovnih vaj, ki jih je imel lani v Vatikanu za papeža Janeza Pavla II., tako pohitela, da je slovenski prevod izšel prej kot nemški.

Zelo zanimivo je bilo tudi srečanje z dunajskimi Slovenci. Duhovnike je prijetno presenetil kvaliteten nastop njihovega tamburaškega orkestra. Zgoščenka, ki jo bodo letos izdali, bo nedvomno nov dokaz verskokulturnega delovanja, za katerega skrbijo naši izseljenski duhovniki. Slovenski Dunaj so duhovniki na poseben način doživeli tudi v Korotanu, slovenskem domu, za katerega skrbi celovška Mohorjeva družba.

Janez Gril

Po obisku pri dunajskem nadškofu

Zgodilo se je...

Ljubljana - Skupina članov Slovenskih krščanskih demokratov (SKD), ki se je poimenovala **Alternativa** in se zavzema za oživitev stranke, zahteva takojšen odstop sedanjega vodstva stranke - ki je po mnenju skupine odgovorno za polom stranke na volitvah in njeno diskreditacijo v javnosti ter zato ni sposobno izvesti prenove stranke - ter sklic predčasnega volilnega kongresa.

Deklaracijo je podpisalo okrog **30 članov stranke**, med drugim Ivan Oman, veleposlanik v Franciji dr. Andrej Capuder, podpredsednik stranke Janez Zajec, dosedanji državni sekretar v ministrstvu za promet Marjan Dvornik, bivša glavna tajnica stranke Vida Čadonič Špelič in Edvard Stanič, predsednik ljubljanskega odbora SKD Boštjan Turk, generalni sekretar v ministrstvu za kmetijstvo Tomaž Kunstelj in publicist Stanislav Rozman.

Vodstvo stranke je odgovorno za poraz na zadnjih parlamentarnih volitvah in za nadaljevanje neprimernih potez po koncu volitev, menijo člani Alternative in med razlogi za zahtevo po odstopu predsednika stranke, izvršilnega odbora, predsednika sveta in glavne tajnice navajajo še pomanjkanje demokratičnega pretoka v organih stranke, nespoštovanje statuta in nepripravljenost vodstva na dialog.

Alternativa zahteva, da izredni volilni kongres pripravi nepristranski odbor, sestavljen iz članov Alternative in sedanjega vodstva.

Predsednik Slovenskih krščanskih demokratov je ob Deklaraciji za oživitev SKD, poudaril, da je pozitivno stran te izjave dejstvo, da se je oblikovala skupina znotraj SKD in ima sogovornika.

"Pripravljen sem tudi na pogovore z neformalnimi skupinami, če te oblikujejo nek koncept. Problem je namreč, da ljudje v tej skupini svojih alternativnih pogledov niso zastopali na škofjeloškem kongresu niti na sejah sveta ali izvršilnega odbora," je pojasnil Peterle, ki tudi trdi, da se vsi podpisniki ne strinjajo z vsebino deklaracije in da bo moral najprej ugotoviti, kdo res podpira tisto, kar je v njej zapisano.

Predsednik krščanskih demokratov, ki so na zadnjih volitvah **dosegli slabši rezultat** od pričakovanega, zara-

di česar se je stranka odločila za temeljito prenovo, je pojasnil, da "skupina članov SKD, ki se imenuje alternativa, pravzaprav nadaljuje s podjetjem, ki so ga začeli nekateri regijski odbori, da bi prišlo čimprej do sklica izrednega volilnega kongresa". Predlog za izredni kongres ni dobil potrebne večine ne med regijskimi odbori ne potem na seji sveta stranke, na kateri je izvršilni odbor ponudil s predsednikom vred svoj odstop. Odstop ni bil sprejet, pač pa je bilo soglasno naloženo IO, da pripravi program prenove stranke, je pojasnil Peterle.

"Če je zdaj resnična želja te skupine, da prispeva k prenovi stranke in kar bi bilo mogoče in zaželeno, potem mislim, da je to v redu. Če pa gre samo za zamenjavo oblasti v stranki, potem pa mislim, da to ne bi bil pravi namen," je poudaril Peterle. Na vprašanje, kako se bo odzval na poziv skupine Alternativa, je Peterle opozoril, da kot predsednik stranke ne more ravnati neformalno, da bi se namreč z neko ad hoc skupino dogovoril za določene rešitve. Izjavo je posredoval na pristojna mesta, to je izvršilnemu odboru in svetu stranke, ki bosta o predlogu odločala.

O podpisnikih Deklaracije je Peterle povedal, da so med njimi številni ljudje, "ki do včeraj niso imeli nobenega skupnega imenovalca, so se pa poenotili ob tej deklaraciji". "Številni so bili res ožji sodelavci, nekateri so še sedaj, nimam nič proti temu da mislijo drugače. Izjave pa niso v skladu z dejanji, ki so sledila, v zvezi z enotnostjo stranke, spoštovanjem večinskih sklepov in zato ponavljam, da stranka ne bo uspešna s prenovo, kdorkoli jo bo vodil, ča ne bo vzpostavila reda in discipline, se pravi spoštovanja večinsko sprejetih sklepov. Marsikdo od podpisnikov ima zamero, ker se mu nekaj ni zgodilo, takrat ko si je to želel oziroma ko je nekaj predlagal. Če bo šlo tako, potem se stranki ne piše dobro."

Na vprašanje, ali je morda **združevanje** s Slovensko ljudsko stranko (SLS) vzrok za nastanek te skupine, je Peterle odgovoril, da zaradi tega ni potrebna posebna alternativa, kajti predlog za združitev s SLS je star več let - od začetka delovanja SKD. SKD so petkrat uradno ponudili združitev s SLS, nazadnje je Peterle pisal predsedniku SLS Marjanu Podobniku takoj po volitvah, ker bi združitev rešila tudi problem Podobnikovega mandatarstva, ki ga potem SLS ni dosegla. "Skratka za združitev ni potrebna alternativa, ker je to uradna politika stranke," je še dejal predsednik SKD Lojze Peterle.

Rekli so...

Špela Predan v MAGU, 12/97

Predsednikov spomin

Predsednik Milan Kučan je marca v intervjuju za Pomurski vestnik izjavil, da ima s krogom Nove revije, posebej iz časa po izidu 57. številke, izkušnje kot človek, ki je bil takrat na čelu zveze komunistov. "Na temelju te izkušnje lahko trdim, da je bil intelektualni, politični in družbeni vpliv tega kroga takrat izredno močan, da je bilo veliko idej piscev v Novo revijo vključenih tudi v takratna uradna partijska stališča, v tista stališča, ki smo jih uveljavljali glede notranjega razvoja Slovenije."

S tem se morda marsikdo ne strinja, a predsednik ima vedno prav. Uradno partijsko strališče iz leta 1987, ko je izšla "prekleta" 57. številka Nove revije, se je potem takem ujemalo s stališči piscev, saj si je predsedstvo CK ZKS zadalo nalogo, da bo "**ZKS** s svojo aktivnostjo in skupaj z vsemi socialističnimi silami storila vse, da se stališča nekaterih piscev "prispevkov za slovenski nacionalni program" in druga podobna stališča, ki niso skladna s programskimi načeli SZDL, v družbeni praksi **ne bodo uveljavila.**" Kar morda pomeni, da je bil partijski vrh navdušen nad idejami piscev 57. številke Nove revije? Še posebej nad Ivom Urbančičem, Francetom Bučarjem in drugimi, za katere so zahtevali kazen?

14. februarja 1987 je centralni komite med drugim zapisal, da javno tožilstvo SRS proučuje pravne možnosti **za uvedbo kazenskega pregona** zoper nekatere avtorje spornih prispevkov v 57. številki, iz česar je mogoče gledati na nedavno predsednikovo izjavo - sklepati, da sta kazenski pregon ter prisilna odstavitev urednika in njegovega namestnika za one čase pomenila neke vrste nagrado.

Predsednik ima pač vedno prav.

Marjan Bauer v NEDELU 6. aprila 1997

Generala ni sram

General Konrad Kolšek, poveljnik 5. vojaškega območja, je nekaj ur po začetku agresije na Slovenijo premieru Lojzetu Peterletu **poslal ultimati**, v katerem med drugim poudarja, da bodo njegovi vojaki nalogo, zasedbo mejnih prehodov, **brepogojno izvršili**, kar pomeni, da bodo nastopali tudi po pravih bojne uporabe enot.

Zadnji stavek pa se glasi: "Vsak odpor bo zlomljen, za posledice pa bodo odgovarjali naredbodajalci in izvršitelji." Podpis - poveljnik, generalpolkovnik mr. Konrad Kolšek.

Slovenija je zdaj suverena in svobodna država, na delovnem in socialnem sodišču v Ljubljani pa zdaj upokojeni general, ki živi v Sloveniji in ima slovensko državljanstvo, **zahteva slovensko vojaško pokojnino**. In ko so ga na delovnem sodišču vprašali, zakaj je podpisal omenjeni ultimati, je izustil eno najbolj pogumnih generalskih izjav v zgodovini vojaštva. Dejal je, da če tega ne bi storil, "bi ga lahko odstranili s položaja ali celo zaprli".

Da se ta farsa pri nas sploh lahko dogaja, so skuhalo na celjskem sodišču, kjer so generalu Kolšku na ovadbo slovenskega obrambnega ministrstva sodili zaradi sodelovanja v sovražni vojski. In glej ga, zlomka! Učeni sodniki so presodili, da jugoslovanska armada v času, ko je bil Konrad Kolšek še njen aktivni general, **ni bila Sloveniji sovražna vojska**. To naj bi postala šele po izteku trimesečnega moratorija na uresničevanje slovenske deklaracije o neodvisnosti. Sodbo je potrdilo tudi višje sodišče in to je zdaj tisti pravni zidak, s katerim si Kolšek zida slovensko pokojnino. Ob hkratnih trditvah, da je preprečil bombardiranje Ljubljane in vpad nekaj bataljonov specialcev, za kar pa ni nobenih dokazov, tega ne želi ali ne more, zanimivo, potrditi niti en slovenski politik.

In ko so se v Celju takole igrali pravno državo, so šli gospodje sodniki zlahka mimo ne tako drobnega dejstva, da je takratno slovensko predsedstvo oznanilo, da je JLA izvedla agresijo na Slovenijo. Sodniki so v imenu nekakšnega absolutnega prava **spreminjali zgodovino za nazaj**. Čeprav je državni vrh leta 1991 razglasil vojno stanje in Kolška ter njegove označil za napadalce, sodniki s slovenskega podeželja pet let po osvoboditvi, v državi, ki jim daje kruh in ni Jugoslavija, z dokončno avrotiteto odločajo, ali je bila neka vojska sovražna ali ne.

Sovražniki so bili, če sledim rdeči niti teh prevrženih razlag, torej **sloveski teritorialci in policisti**. Po tej logiki lahko svojci v Sloveniji padlih vojakov JLA od Republike Slovenije zahtevajo odškodnino, poveljniki naših enot, ki so pvzročile te žrtve, pa bi morali pred sodišča zaradi

umorov. Saj po silni celjski pameti niso bili nobeni vojaki in nobena vojska, ampak tolpa morilcev.

Ne čudimo se, če vidimo, da so ljudje zli, brez besed ostanemo, ko ugotovimo, da jih ni ničesar sram.

Javno pismo predsedniku vlade dr. Janezu Drnovšku

V tem mesecu so nasprotovanja izvajanju ZDEN dosegla svoj vrhunec. Biološki in ideološki nasledniki komunistične vladavine že nekaj let vztrajno zavirajo denacionalizacijo in so jo z neustavnim moratorijem lani tudi popolnoma zavrli. Tik pred volitvami so sicer za kratek čas omilili svoje prizadevanje za izničenje denacionalizacije, vendar pa so takoj po volitvah spet spodbudili svoje privržence k mrzlični propagandi populističnih gesel, da z vračanjem gozdov ne bi Slovenija postala zadnja utrdba fevdalizma v Evropi.

kljub absurdnosti dobivajo take trditve v naših medijih veliko podporo, ker imajo močan propagandni naboj. Najbrž to ni naključje, saj je treba ob gospodarskem obubožanju usmeriti nezadovoljstvo mnogih Slovencev v parole, ki so bile značilne za leto 1945.

S takimi parolami in iz njih izvedenimi dejanji Slovenija prav gotovo ne bo prišla v tako zaželeno razvito Evropo.

Zelo se čudimo, da tudi Vi, gospod predsednik, ne nasprotujete tako poenostavljeni argumentaciji za spremembo ZDEN. Pričakujemo, da boste v Vaših naslednjih nastopih na to temo reagirali na take napade z ustavno-pravno in strokovno argumentacijo, saj ne gre samo za napad na pravno državo, pač pa tudi za destabilizacijo države.

Ker slovenskim razlaščencem, ki še vedno čakajo na vrnitev nasilno odvzetega premoženja, ni vseeno, v kaj se bo po 6 letih zaviranja izvajanja ZDEN ta zakon spremenil in ker vodstvo ZLRP Slovenije ne razpolaga s podatki o "ogromnih površinah slovenske zemlje", ki so bile vrnjene tujcem in celo takim, ki so to isto posest dobili že "dvakrat" plačano, Vas vljudno prosimo, da nam s pomočjo vladnih služb in ministrstev pridobite pregled o nezakovitostih, ki so se pri vračanjih veleposestev zgodile.

Mnenja smo, da ZDEN dovolj jasno opredeljuje upravičence do vračila odvzetega premoženja, zato nam bodo podatki nujno gradivo za presojo Jelinčičevih, Bavčarjevih, Černačevih in podobnih posplošenih trditev, ki se vse v javnosti navajajo brez kvantitativnih dokazov, njih namen pa je ustvarjanje vsesplošne klime proti vsem oblikam denacionalizacije in proti vsem dejavnikom, ki podpirajo institucijo pravne države.

Prosimo za naslednje podatke:

1. Katerim tujcem - fevdalcem (poimensko), ki 9. maja 1945 niso bili jugoslovanski državljani, je bilo državljanstvo po vložitvi zahtevka za denacionalizacijo priznано?

2. Katerim tujcem - fevdalcem (poimensko) so bili do zdaj vrnjeni gozdovi po določbah ZDEN?

Koliko v ha, kdaj in v kateri upravni enoti?

3. Katerim tujcem - fevdalcem (poimensko), je bila posest vrnjena, pa jim po zakonu o denacionalizaciji ne bi smela biti vrnjena?

Koliko, kdaj in v kateri upravni enoti?

4. Kateri tujci - fevdalci (poimensko) imajo vložene zahtevke in so po ZDEN zakoniti upravičeni za vračilo?

Za kako veliko premoženje gre (specifikacija) in v kateri upravni enoti?

Vse pobude v zvezi z referendumom SO BREZ PODATKOV ZAVAJAJOČE IN NEUTEMELJENE.

Prepričani smo, da z odgovori na vprašanja razpolagate, saj že leto dni poteka računalniško podprta obdelava tozadevnih podatkov.

Le na osnovi pravih informacij je mogoča presoja upravičenosti zahtev v zvezi z lastnino "tujcev in fevdalcev", kar je v bistvu le skrita težnja po zavrtju poštene denacionalizacije, ki jo upravičeno pričakujejo državljani Slovenije.

Prosimo, da nam na jasno postavljena vprašanja posredujete jasne odgovore v 10 dneh.

PREDSEDSTVO ZLRP SLOVENIJE

Podpredsednik:

Tine Jaklič, dipl. inž

Predsednik:

Franc Izgoršek

A N G L I J A

VELIKONOČNE PRAZNIKE in pripravo nanje so naši rojaki po vseh krajih Anglije in Walesa, kjer še obstoja osmero skupnosti, lepo obhajali in doživeli. V nekaterih krajih se že čuti znaten upad udeležbe pri slovenskih mašah in srečanjih zaradi številnih pogrebov, ki jih naša misija v zadnjem času čedalje pogosteje zapisuje. Udeležba pa se manjša tudi zaradi starosti in bolezni, kar zmanjšuje gibljivosti ali povzroča celo negibljivosti naših članov. Za tiste, ki prihajajo k našim srečanjem od daleč, je vedno težje zaradi prevoza. Ko so bili mlajši in zdravi ter še zaposleni, so skoraj vsi imeli svoje avtomobile. Upokojeni ob zelo nizki dohodnini pa bi težko vzdrževali lasten avto. Za prevoz k slovenski maši so največkrat odvisni od koga drugega, svojih mlajših sorodnikov ali od prijateljev in znancev. Mlajši, zaradi zaposlenos-

ti, pogosto nimajo časa za take usluge. Prijatelje in znance pa težko prepogosto nadlegujejo za prevoz.

Kljub vsem težavam vztrajajo skupnosti še naprej. Doklej - pa ve sam Bog! Članov druge generacije, ki bi bili zavzeti za obiskovanje slovenskih maš in za udeležbo pri naših srečanjih, je zelo malo - premalo za nadaljnje življenje skupnosti, ko starih več ne bo. V nekaterih krajih Anglije bodo naše skupnosti še dolgo živele, če se bodo rojaki še naprej tako lepo povezovali, kot se v Srednji Angliji (Chapel End in Derby) in na Severu v Rothwellu ter okolici. To se dogaja po zaslugi nekaterih požrtvovalnih posameznikov. Letos v postnem času je bila kar presenetljivo velika udeležba pri slovenskih mašah tako v Derbyju, na začetku postnega časa, kot tudi na soboto pred cvetno nedeljo v Rothwellu. V Londonu pa predvsem za blagoslov velikonočnih jedil na veliko soboto nikoli ne manjka rojakov, ki prinesejo k velikonočnemu "žegnu". Letos so napolnili kapelo Doma in po obredu še pokusili blagoslovljene velikonočne dobrote.

Na pastoralnih obiskih rojakov v postnem času, v velikem tednu in za veliko noč je župnik seznanjal vse udeležene pri slovenskih mašah in obredih o spremembah v vodstvu ljubljanske nadškofije. Pri oznanilih je po skoraj vseh krajih **prebral poslovilno pismo nadškofa Šuštarja in pozdravno pismo novega nadškofa Franca Rodeta**. Pisal je obema. Nadškofu Šuštarju se je v imenu naše skupnosti zahvalil za njegovo 17-letno delo za slovensko Cerkev in za njegovo skrb za našo skupnost ter Naš dom v Londonu. Novemu nadškofu Rodetu pa je prav tako v imenu slovenske katoliške skupnosti v Veliki Britaniji čestital za visoko imenovanje in mu voščil za velikonočne praznike ter mu želel Božjega blagoslova in Marijinega varstva z naslednjimi besedami:

Dragi gospod nadškof!

S prekipevajočim veseljem sem sprejel novico o Vašem imenovanju za ljubljanskega nadškofa in slovenskega metropolita. Iz veselega srca Vam iskreno čestitam. Mojemu tolikemu veselju nad Vašim visokim imenovanjem se s čestitkami pridružuje tudi slovenska katoliška skupnost v Veliki Britaniji, zastopana po ŽPS Slovenske katoliške misije v Londonu.

Ob Vašem škofovskem posvečenju, na belo nedeljo, 6. aprila, bomo v duhu in molitvi z Vami, ko boste sprejemali skrb za ljubljansko nadškofijo in - kot metropolit - tudi vodstvo vse Slovenske cerkve.

Želimo Vam vesele in blagoslovljene praznike Gospodovega vstajenja ter polnost Božjega blagoslova za razsvetljenje in moč v

Milan in Sandra Rakar pri blagoslovu velikonočnih jedil

evangeljskem poletu na pragu tretjega tisočletja. Naj Vas vedno spremlja varstvo Božje Matere Marije, ki ste se ji s sinovsko vdanostjo izročili.

Z najpristrčnejšimi pozdravi.

Stane Cikaneč,

*župnik za Slovence v V. Britaniji
V Londonu, na velikonočni
ponedeljek, 31. marca 1997*

Še en vzrok za naše povelikonočno veselje pa je bližnji **Slovenski dan** v Bedfordu in predvsem navzočnost beograjskega nadškofa in metropolita **dr. Franca Perka**. Že zdaj se veselimo njegovega prihoda v Anglijo. Poleg praznovanja slovenskega dneva, v nedeljo 25. maja (z začetkom ob 1. uri popoldne), bomo imeli vsi katoličani in drugi kristjani na Otoku veliko slovesnost v torek, 27. maja, ko bomo v Canterburyju, na ruševinah avguštinske opatiije, slovesno obhajali **1400. obletnico prihoda** sv. Avgušтина na britanski otok. K omenjeni slovesnosti je vabljen tudi nadškof Perko.

Dr. Franc Perko

redni beograjski škof
in prvi beograjski metropolit

Dr. Franc Perko (levo), soposvečevalec novega ljubljanskega nadškofa

K slovenski sveti maši v Aberdare prihajajo od blizu in daleč (Wales)

Doma je s Krke na Dolenjskem, kjer se je rodil 19. novembra 1929. Srednjo šolo je obiskoval v Ljubljani na klasični gimnaziji in leta 1949 maturiral. Bogoslovje je tudi študiral v Ljubljani.

Duhovnik je postal 1953. Prva duhovniška leta so zaznamovale kaplanske službe v Šenčurju pri Kranju, v Trnovem v Ljubljani, v Vodicaх nad Ljubljano; nekaj let pa je bil tudi v zaporu. V tem času je nadaljeval podiplomski študij in leta 1963 na ljubljanski teološki fakulteti postal doktor teologije. Od tedaj je

sojve sile posvetil predavateljskemu delu.

19. decembra 1986 ga je papež Janez Pavel II. imenoval za beograjskega škofa. Škofovsko posvečenje je prejel 6. januarja 1987.

Osmrtnica

11. marca 1997 je po dolgem trpljenju v bolnišnici v Woltonu pri Chesterfieldu odšel s tega sveta v večnost **Adolf Gorjanc** iz Shirebrooka pri Mansfieldu. Prestal je zelo mučno bolezen, tumor v glavi.

Adolf Gorjanc

Adolf je bil rojen 1. oktobra 1918 na Ponikvi (Šentjur pri Celju). Po drugi svetovni vojni se je znašel v Italiji pri RAF-u. V Anglijo je prispel leta 1947 in se zaposlil v rudniku Torsby pri Mansfieldu, kjer je delal do upokojitve, star 65 let. Zapušča ženo Milko, s katero sta v zakonu živela 25 let.

Od njega so se rojaki iz okolice Mansfielda, Derbyja in Leedsa ter sorodniki iz Maribora poslovili 19. marca v krematoriju v Mansfieldu.

Bog naj mu da večni mir in pokoj ter večna luč naj mu sveti.

ŽPS Slovenske katoliške misije
v Veliki Britaniji

Vabilo na Slovenski dan v Bedfordu, v nedeljo, 25. maja 1997, ob 13. uri

Vabimo vse rojake in njihove prijatelje - angleške ali drugih narodnosti - na slovenski dan, ki ga bomo letos spet praznovali v cerkvi in prostorih katoliške župnije Kristusa Kralja (Christ The King Catholic Church) na London Roadu v Bedfordu.

Spored:

Ob 13. uri - slovesna sv. maša, ki jo bo vodil ob somaševanju večjega števila duhovnikov beograjski nadškof in metropolit dr. Franc Perko. Slovesno bogoslužje se bo končalo s petimi litanijami Matere Božje in z blagoslovom z Najsvetejšim.

Po končanem bogoslužju bo, kar v cerkvi, kulturni program - koncert, ki ga bodo izvajali

"KAMNIŠKI KOLEDNIKI": basist Rok Lap, baritonist Janez Majcenovič in citrar Tomaž Plahutnik.

Na koncu bo sledil še zabavni program s pogostitvijo v župnijski dvorani. Na harmoniko bo igral mladi Robert Stopar, prijatelj Kamniških kolednikov in voditelj znanega slovenskega ansambla STOPAR-II.

LEPO IN PRISRČNO VABLJENI!

Pripravljalni
in prireditveni odbor,
ŽPS Slovenske katoliške misije
v Veliki Britaniji in župnik

A V S T R I J A

DUNAJ

Slovenski duhovniki in pastoralni delavci iz vse Evrope obiskali SPC

V sredo, 12. marca, so si člani Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi, ti so imeli svoje pomladansko zasedanje v Novem dunajskem mestu (Wr. Neustadt), popoldne pod vodstvom direktorja Korotana mag. Toneta Levsteka

ogledali cesarsko prestolnico. Zvečer ob 19. uri se nas je nekaj dunajskih vernikov zbralo v naši cerkvi pri skupnem bogoslužju. Somaševanje kar 24 duhovnikov je vodil koprski škof, msgr. Metod Pirih, ob njem pa je bil tudi stalni diakon Stanislav iz Oberhausna.

Po sveti maši smo se lahko pogovarjali z duhovniki in se seznanili z njihovim delom. V dvorani smo jim pripravili večerjo, tamburaši Slovenskega pastoralnega centra pa so pod vodstvom Hanzija Gabriela pripravili krajši koncert.

Duhovna obnova 15. in 16. marca

Tako adventna kot tudi postna duhovna obnova sta potekali v duhu priprav na jubilejno leto 2000. Postno je vodil dr. Ivan Likar iz Koprca.

V soboto zvečer smo se zbrali v prostorih knjižnice. G. Likar je razmišljanje razdelil na dva dela.

V prvem se je najprej ustavil ob pojmu čas - pomen časa v zgodovini in človekovemu dogajanju, od prazgodovine, prek judovske kulture do krščanstva. V judovski kulturi je človek že prenesel praznovanje na pomembne obletnice zgodovinskih in verskih dogodkov. S to tradicijo je nadaljevalo tudi krščanstvo.

S Kristusovim rojstvom pa "so se časi dopolnili". Jezus je vstopil ne samo v judovsko zgodovino, ampak v zgodovino vsega človeštva. Njegovo rojstvo pomeni začetek božjega kraljestva, ki ne bo imelo konca. Tako bomo leta 2000 praznovali 2000 let Kristusovega rojstva, spomin na največji dogodek v

človeški zgodovini, na učlovečenje božjega usmiljenja in ljubezni.

Priprave pod geslom "Jezus Kristus danes, jutri, vedno isti na veke", naj bi služile, da bi z večjim optimizmom šli v tretje tisočletje.

Po končanem prvem delu smo g. Likarja spraševali o duhovnosti.

Drugi del duhovne obnove tega večera pa je bila priprava na sveto spoved na podlagi desetih zapovedi, ki so bile dane zaradi človekovega dobrega, da bi lahko v sebi premagal zlo, ohranil luč in povezanost z Bogom. G. Likar nam je zanimivo spet oživil vseh deset božjih zapovedi in nas tako v duhu pripravil na spoved.

Z g. Likarjem smo po sveti maši ostali še dolgo v prijetnem pomenku.

Tisto nedeljo so bile po vsej Avstriji volitve v župnijske svete. Tudi mi smo takoj po končani sveti maši volili 6 članov novega župnijskega sveta.

Cvetna nedelja

Po nekaj dneh mračnega, spremenljivega in hladnega vremena z občasnim sneženjem nas je na cvet-

no nedeljo pričakalo lepo nedeljsko jutro. Sonce je prijetno grelo, ko smo pred našo cerkvijo Srca Jezusovega, kjer je bil postavljen oltar, bili deležni blagoslova oljčnih vejic, mačic in drugega zelenja.

Praznovanje v spomin na Kristusov slovesni vhod v Jeruzalem smo začeli skupaj s sosednjo avstrijsko župnijo Kristusovega vstajenja. Po blagoslovu zelenja in nagovorih obeh dušnih pastirjev smo odšli v slovesnem sprevedu, Slovenci v svojo, Avstrijci v svojo 300 metrov oddaljeno cerkev. Tam se je nadaljevalo slovesno bogoslužje z branjem pasijona.

Že tretje leto nam je župnija svete Lucije pri Portorožu poslala zelenje (oljčne in lovorjeve vejice), ki smo ga razdelili tudi nekaterim avstrijskim župnijam. Izkupiček od prostovoljnih prispevkov za oljčne vejice je namenjen gradnji nove cerkve v Luciji. Glavni organizatorica tega projekta je bila tudi letos gospa Karmen Fabi.

Velika noč

Ker gredo za velikonočne praznike Slovenci večinoma v domovino med

svoje najdražje, v velikem tednu ni slovenskih obredov, pač pa se g. župnik Štekl pridruži svojemu sobratu v sosednji župniji.

Kljub temu pa je bil na veliko soboto, kot vedno doslej, slovenski blagoslov velikonočnih jedil. Presenetljivo veliko ljudi je prineslo k blagoslovu. Nekateri od teh so potem ostali in skupaj z župnikom molili pred božjim grobom. Na velikonočni praznik smo se zbrali k slovenski sveti maši in z radostnimi srci ob spremljavi orgel prepevali velikonočne pesmi.

*Lep pozdrav z Dunaja
Darja B.*

LINZ

Škof Pirih v Linzu

8. marca je z vlakom prispel v Salzburg koprski škof, g. Metod Pirih. Na postaji v Salzburgu ga je pričakal naš dušni pastir Ludvik Počivavšek, s katerim sta potovala do Linza, kjer ju je Anton Zore odvedel v slovenski center. G. škof

Slovensko skupnost v Linzu sta obiskala škofa Pirih in Aichern.

Škof Maximilian Aichern
in škof Metod Pirih

je bil zelo presenečen nad lepimi in velikimi prostori. V centru je bilo nekaj naših ljudi, ki so pripravljali nedeljsko slavje.

Od tam nas je pot vodila na škofijo, kjer je g. škof prenočil. Med potjo do Kleinmuenchna si je ogledal novo stolnico.

V nedeljo, 9. marca, so se zbrali skoraj vsi Slovenci iz Linza in okolice. Prišli so tudi Angela in Tone Krklec ter Regina in Adolf Kaefer iz Halleina. Slovesno bogoslužje sta vodila oba škofa, somaševala sta še dr. Venčer in Ludvik Počivavšek. Najprej je Maximilian Aichern izrekel dobrodošlico Metodu Pirihi. Sledil je pozdravni nagovor našega izseljenskega škofa Metoda Piriha. Zahvala za povabilo svojemu sobratu v škofovski službi, zahvala sestram karmeličankam, pri katerih se zbira slovenska skupnost k sveti maši, in vsem Slovcem za redno obiskovanje. "Slovenska skupnost v Linzu ni velika, vendar je zelo živa," sta poudarila oba škofa.

Po maši smo se zbrali v slovenskem centru. G. škof Piriha je blagoslovil podobo Brezjanske Marije, ki nam jo je zapustil pokojni Ciril Lavrič. Po kosilu je sledil pozdrav predsednika centra in nagovor obeh škofov. Škof Piriha je med drugim rekel, da pozna veliko škofov po svetu, vendar je malo tako velikodušnih in slovenskemu narodu naklonjenih, kot je ravno škof Maximilian Aichern iz Linza. On je eden redkih avstrijskih škofov, ki pozna vse slovenske in večino drugih škofov iz bivše Jugoslavije.

Popoldne si je škof Piriha ogledal rokokojevsko cerkev v Wilheringu, glavni trg mesta Linza s staro stolnico (jezuitsko cerkev), samostan-

ske cerkev svetega Florijana ter rojstno hišo skladatelja Antona Brucknerja v Ansfeldenu.

V ponedeljek zjutraj se g. škof Piriha poslovil od svojega sobrata v škofovski službi in se odpeljal z našim dušnim pastirjem v Haid. Dopoldne si je pogledal izobraževalni center "Bildungshaus Schloss Puchberg" v neposredni bližini Weisa, popoldne pa ga je pot vodila proti Novemu Dunaju, kjer se je zvečer začelo srečanje slovenskih izseljenskih duhovnikov. Med potjo si je ogledal Melk, prekrasen samostan s prelepo cerkvijo.

Ob slovesu želimo še to reči. Mučeniški škof sv. Ignacij iz Antiohije je zapisal te besede: "Kjer je škof, tam je Cerkev, tam je Kristus." Sv. Pavel pa dodaja: "Kjer pa je Kristus, tam je mir in veselje, svoboda in upanje!" Vse to smo mi te ure doživljali z Vami, g. škof. V imenu slovenske skupnosti iz Salzburga, Freilassinga in Linza Vam še enkrat izrekamo besedo hvala! Naj Vas Bog ohrani še mnoga leta!

V zgornji Avstriji so bile v marcu volitve članov za župnijski svet. Tudi v naši skupnosti smo imeli volitve; potrjeni so bili vsi stari člani:

predsednik: Anton Zore,

podpredsednika: Jože Lesjak, Zlatko Ribič,

tajnica: Matilda Grandovec,

člani: Viktorija Hauseder, Anica Duhanič, Viktor Kerec in Martin Dominko.

Pri vsakem župnijskem svetu ima duhovnik osrednjo vlogo.

Prvo nedeljo so "ribe" praznovale rojstne dneve: Antonija Zore, Matilda Grandovec in Anica Sadl, slednja

Anica Sadl je praznovala 60. rojstni dan.

je praznovala šestdesetletnico. Slovenska skupnost jim je ob pesmi in dobri volji zaželela še na mnoga leta. Anici Sadl iz Grada v Prekmurju pa se je zahvalila za sodelovanje pri pevskem zboru. Že doma se je kot mladenka pridružila cerkvenemu pevskem zboru. Ko pa je prišla v Linz, se je pridružila našemu zboru. Njen pevski dar je prešel tudi na njene otroke. Zato se ne smemo čuditi, da sta njen sin Ludvik in hčerka Anemarija prav tako člana cerkvenega pevskega zbora. Ga. Sadlova je tudi drugače pripravljena pomagati pri slovenski skupnosti.

Na cvetno nedeljo je obhajal rojstni dan Martin Dominko. Tudi njemu želimo na mnoga leta!

Anton Zore

PREDARLSKA

VELIKONOČNA DUHOVNA OBNOVA: S Kristusom prestopiti prag leta 2000, je bilo geslo letošnje velikonočne duhovne obnove. Po vsem krščanskem svetu so se na željo sv. očeta Janeza Pavla II. začele priprave na leto 2000.

Prof. dr. Štrukelj nam je v treh predavanjih pri duhovni obnovi predstavil Jezusa Kristusa. V prvem je

predstavil drugo božjo osebo kot središče zgodovine odrešenja. Bog ga je poslal kot srednika med njim in ljudmi. Odrešil bo človeški rod s trpljenjem in križem. Po grehu se je namreč človeštvo znašlo v začaranem krogu. Iz tega ga je lahko rešil le Bog. Zaradi usmiljenja in ljubezni do ubogega človeka je prišlo do rojstva božjega Sina. S tem rojstvom se začne nova doba.

V drugem predavanju se je predavatelj dotaknil dogodkov, ki so pomagali ljudem, da so ga sprejeli, vanj verovali in mu sledili. Apostoli so bili prvi, ki so mu verovali in mu sledili. Njegove besede, čudeži in predvsem ljubezen do ubogih in zapuščenih je budila vero v srcih učencev. Iz skromnih začetkov in majhnega števila zvestih poslušalcev je rasla Cerkev, podobna gorčičnemu zrnu.

Popoldansko predavanje je bilo namenjeno vsakemu osebno. Po zgledu Kristusa Odrešenika, ki se je ves žrtvoval za ljudi in njihovo odrešenje, po vzoru Marije, njegove Matere, mnogih svetnikov, zglednih očetov in mater, naj bi se v tem letu pridružili vsi verni kristjani. Možnosti in časa imamo dovolj, samo odločiti se je potrebno.

Sv. maša na cvetno nedeljo je uvod v veliki teden. Že blagoslov oljčnih vej in drugega zelenja nas postavi v Jeruzalem, kamor je Jezus slovesno prišel. Poročilo o trpljenju pa nam osvetli Jezusovo pot trpljenja in krutost, ki jo zmora človeška hudobija. In Bog obrne vse zlo v dobro človeka.

Vsi, ki smo se udeležili duhovne obnove in nedeljske maše, smo občutili, da nas Kristus kliče in vabi k se-

bi na različne načine. Odzvati se je treba in sodelovati.

Vsem, ki ste se je udeležili, gre zahvala za **Vaš pogum in zgled**. Vsem sodelavcem pri bogoslužju in pevcem, bralcem in ministrantom Bog plačaj. Zavest skupne pomoči in sodelovanja je poročstvo lepše prihodnosti. S skupnimi močmi in božjo milostjo bomo prestopili prag drugega tisočletja, da bo Kristus isti včeraj, danes in na veke.

B E L G I J A

Srečanja med Flamci in Slovenci

Zadnje čase je bolj pogosto slišati, kako se Slovenija in Flandrija približujeta, kako se nekateri povezujejo in začenjajo sodelovati. Večkrat je v Belgiji slišati o Sloveniji in Slovencih, kar seveda tukajšnje izsel-

jence močno veseli. Že nekaj let se podeželska mladina iz Gornje Savinjske doline združuje z vrstniki flamske podeželske mladinske organizacije. Poročali smo že o iniciativi pobratenja med Kranjsko Goro in Waasmunstrom ter Škofjo Loko in Maasmechelenom. V Bruslju pa je kar nekaj slovenskih umetnikov prisotnih na raznih predstavah. Tudi na področju šolstva je zadnja leta več izmenjav.

V kulturno-zgodovinsko pomembnem in zanimivem mestu **Brugge** je bilo že leta 1995 slovensko kulinarčno srečanje. Letos pa je prišlo do prvega srečanja dveh srednjih šol za gostinstvo in turizem. Od 2. do 8. marca je bila skupina čez 40 učencev in učiteljev slovenske srednje šole za gostinstvo in turizem iz Maribora na obisku pri flamski Srednji šoli Spermalie v Bruggeju. Sestavljen je raznolik program, pri katerem je bila velika pozornost na izmenjavi izkušenj ter možnost, da si slovenski gostje ogledajo turistične znamenitosti. V sredo, 5. marca, zvečer so slovenski kulinariki presenetili številne goste (med njimi tudi veleposlanika RS Jaša L. Zlobec

Ekipe, ki vsako leto skrbi za slovensko prisotnost na Dnevu bratstva v Maasmechelenu.

z ženo) na slovesni slovenski večerji. Šola Spermalie je v času od 15. do 21. marca vrnila obisk v Mariboru.

Prepričani smo, da so takšna srečanja in izmenjave najbolj koristni načini, da si Slovenija v svetu pridobi ugledno mesto, da jo spoznajo, saj temeljijo na posameznikih, ki se medsebojno povežejo.

CHALEROI-MONS-BRUXELLES

Za posledicami neozdravljive bolezni je 14. januarja 1997 umrla ga. **Marie-Gabrielle Marini**, por. Wisman, iz Anderluesa. Več mesecev se je zdravila v bolnišnici v Jumetu, a ji niso mogli več pomagati. Rodila se je 12. maja 1949 v Chaleroiju v slovenski družini Marinič-Tinta. Pogrebna sveta maša je bila 18. januarja v župnijski cerkvi svete Male Terezije v Anderluesu. Udeležilo se je veliko rojakov, ki so pokojno Marie Gabrielle poznali. Naj počiva v miru. Težko preizkušanim staršem, sestri Rosemarie ter drugim sorodnikom naše krščansko sožalje!

Pokojna Marie Gabrielle Marini iz Anderluesa

F R A N C I J A

CHILLEURS AUX BOIS

Postni čas in velikonočni prazniki so za duhovnike in vernike čas večjega verskega poglobljanja in čas pogostejšega srečevanja. Tako sva se na velikonočni ponedeljek oba duhovnika odpravila med Slovence v Chilleurs aux Bois. G. Silvo je kot župnik tam že dobro poznan, kaplan David pa ga je spremljal, da bi se prvič seznanil s tamkajšnjimi rojaki. To je bilo na neki način tudi najino **“romanje v Emavs”**, saj je velikonočni ponedeljek po lepi navadi dan obiskov.

Ker smo prispeli v Chilleurs nekoliko pred mašo, smo se najprej nekaj časa zadržali pri gostoljubni gospe **Matildi Pal**. Od tam nas je pot vodila v domačo župnijsko cerkev, kjer se nas je zbralo približno toliko Slovencev, kot je imel članov zbor apostolov z Marijo.

Spodbudna beseda g. Silva Česnika, ki je vodil mašo, ter sodelovanje drugih z molitvijo in pesmijo so nam pomagali in omogočali srečanje s Kristusom ob oltarju. V sveti daritvi se nam je razodela ljubezen vstalega Zveličarja, kakor se je razodela apostoloma pred dvema tisočletjema, ko sta po kruti obsodbi Jezusa bežala iz Jeruzalema v Emavs.

To doživetje Kristusa med nami se je po maši nadaljevalo pri bratski gostiji v sosednjem gostišču. Veliko smo si imeli povedati in ob tem našli čas za nekaj pesmi.

Iz Chilleursa nas je pot vodila k bolnim in ostarelim. Čutili smo sporočilo Emavs: ko se srečate s Kristusom, pojdite z veselim oznanilom svoje vere med ljudi, posebej k tistim, ki tako ali drugače trpijo.

LYON

Posebno doživetje za Slovence v Lyonu in okolici je bilo pravo postno razpoloženje, v katerem smo se pripravljali na velikonočno skrivnost. V toplém družinskem ozračju nas je povezala sveta maša v Morestelu, Lyonu, Grenoblu in celo pri g. Lojzu Ivancu v Pont du Chateauju. Vsa postna srečanja so potekala v prijateljskem razpoloženju in lepi pripravi na velikonočne praznike. Mnogi so pristopili k sveti spovedi in se v spokornem duhu spravili z Bogom in ljudmi. Hvale vredno je, da se Slovenci dobivamo skupaj prav zaradi vere in nikakor ne samo, da bi se politično organiziral, kot se sliši sem in tja. Slovenskemu verniku je v veliko veselje, da živi z Bogom in ljudmi v duhu krščanske morale, slovenske kulture in splošne razgledanosti. Prav pri sestrah v Morestelu se vidijo te velike razsežnosti misijonske Cerkve, njene dobrote in dejavnosti. Njihova hiša je majhna oaza za vse ljudi dobre volje, ki resnično želijo živeti po evangelijskih načelih.

Z lepim sodelovanjem in molitvijo smo gradili skupnost verujočih, ki hoče slediti Jezusu in ponesti njegovo luč v trdo resničnost vsakdanjega življenja.

V marcu smo bili srečni, ker smo se dobili skupaj ob oltarju in ob prijateljskem kramljanju po maši. Tudi ti trenutki po sveti daritvi so dragoceni in zelo pomembni. Takrat

se poveselimo, izmenjamo novice in si privoščimo bratsko kapljico dobrega vina.

Majhne pozornosti so res lep prispevek k dobremu počutju vseh navzočih. Prav vsem se zahvalim za vso dobro voljo, ki jo vsakokrat prinesete s seboj! Na svidenje drugo nedeljo v juniju! Bog vas živi!

MERICOURT

Na cvetno nedeljo se je začela velikonočna skrivnost za vse ljudi na severu. Že pred mašo so ljudje prinašali veje in vejice zelenja vseh vrst. Prav lepo je bilo videti ljudi, ki brez vsakega sramu nosijo v rokah po ulicah butarice in pisanke vseh vrst. V naši kapeli so opravljala obrede tri župnijska občestva: Francozi, Poljaki in Slovenci. Vsak narod ima na to nedeljo svoje navade, vsi pa imamo isti notranji namen, da častimo in molimo našega odrešenika, ki je umrl na križu in tretji dan vstal od mrtvih. To je naše upanje in slava. Naši verniki so se v lepem številu zbrali okrog oltarja, kjer smo blagoslovili zelenje in slovenske oljčne vejice, ki so še pred par dnevi krasile slovensko obalo. Ta dan je bil lep in ljudje so veselo prepevali: "Hozana, hozana na višavah!" Med branjem pasijona so ljudje v globokem premišljevanju spremljali dogodke, ki so se zgodili pred mnogimi leti v Jeruzalemu in so vsem skupaj še danes pred očmi kot stvarnost našega vsakdanjega življenja.

Ves veliki teden sem obiskoval starejše in bolne ljudi, ki so s pristno pobožnostjo prejeli sveta zakramenta. Vsaka sveta spoved je bila globoka odločitev za vse dobro, sveto obhajilo pa je bilo krona tihe

priprave v osamelosti ali v trpljenju, ki jo vsaka oseba doživlja v sebi. Bog ljubezni je bil za vsakega nežen dotik njegove vesti in srca. Marsikatero oko je bilo rosno svetlo ob tej veliki sreči, ki mu jo je Bog podelil na te velikonočne dni.

Na veliko noč smo imeli v MERICOURTU tri krste. Ti nas spominjajo, da je vsako rojstvo otroka vidno znamenje, da nas Bog še vedno ljubi in ni obupal nad človekom. To znamenje božje ljubezni sta doživeli tudi družini **Rotar in Kotar**, ki sta predstavili otroke EVO-Marijo, JULIE IN ROMAINA. Krstno slavje je potekalo v velikonočnem razpoloženju. Krščenci so pripeljali v slovensko kapelo v MERICOURTU tudi svoje stare starše, mnogo sorodnikov in prijateljev. Tako se nas je zbralo lepo število, da je bila kapela kar premajhna. Veseli na temi krsti smo ob velikonočni sveči in malimi svečkami v rokah dostojanstveno obnovili krstne obljube in jih sprejeli v službo Cerkve kot kralje, preroke in duhovnike. Staršem in botrom je g. Česnik priporočal: "Bodite duhovni voditelji njim, ki jih je Cerkev sprejela za svoje člane, in ohranite luč, ki vam je bila zaupana v taki svetlobi, da bodo novokrščenci vidno znamenje krstne milosti in žive evangeljske priče vse življenje!"

Staršem male EVE-MARIJE ROTAR in staršem ROMAINA in JULIE KOTAR želimo polnost sreče ob združenju z Bogom in župnijskim občestvom. Naj se te besede uresničijo v blagor slovenske skupnosti v MERICOURTU.

PARIZ

V postu smo duhovniki posvetili posebno pozornost našim bolnikom. Obiskovali smo jih, jim delili zakramente sprave, bolniškega maziljenja in obhajila. Dragi trpečji bratje in sestre! Kristus vam je blizu v vaši bridkosti in prav tako se vam v Njegovemu imenu želimo približati tudi vaši duhovniki. Zato smo vedno veseli, ko nas na to opozorijo vaši svojci ali vi sami.

Postni čas smo izrabili tudi za druga srečanja z našimi rojaki, bodisi ob obiskih duhovnikov ali ob srečanju pri sveti maši. Taka srečanja so včasih pravo presenečenje in velik božji dar. Posebno mi je v spominu obisk naših ljudi v majhnem kraju Buchelay (60 km od Pariza), kjer prebiva kar več slovenskih družin. Dogovorili smo se za obisk, nato pa še za sveto mašo, ki smo jo obhajali v čudoviti domačnosti v hiši družine Prosen-Ujčič. Kar nekaj Slovencev se nas je nabralo, in čeprav sredi postnega časa je na naših obrazih žarelo velikonočno veselje, ko sta nas združila pesem in molitev. Naj Bog množi in blagoslavlja taka srečanja!

Obhajanje velikega tedna je bilo za pariške Slovence bogato izkustvo župnijskega življenja in življenja Cerkve. Objelo nas je doživljanje svetih skrivnosti, ki nagovarjajo že z vsebino posameznih dni, poleg tega pa smo bili deležni tudi duhovne obnove, ki jo je vodil domači duhovnik David Taljat.

Na cvetno nedeljo smo se že uro in pol pred mašo zbrali k prvemu premišljevanju. Razmišljali smo o preizkušnjah, ki so zadele vero apostolov v velikem tednu, in to izkustvo povezali z našim življe-

njem. Vera in njene zahteve so za nas velikokrat škandal, nekaj nerazumljivega in težkega. Radi imamo vesela doživetja verskega in župnijskega življenja, toda v slavi in časti ni rasti. Bog nas vabi, da se naš pogled usmeri od lastnih želja (cvetna nedelja) na drugačno pot, ki je prečiščena v trpljenju (veliki petek), da bi mogli s Kristusom vstati (velika noč). Veliki teden je življenjska pot kristjana.

Sledila je sveta maša z blagoslovom oljk, ki so nam jih priskrbeli duhovniki s slovenske obale.

Naša duhovna obnova **na veliki četrtek** je bila osredotočena na Jezusovo zapoved ljubezni. Razmišljali smo o naših odnosih, o blagoslovih in stiskah naših vsakdanjih srečanj. Iskreno srečanje je vir sreče. Šibkosti naših odnosov daje moč On sam s svojim telesom, z zakramentom svete evharistije.

Na veliki petek smo se zbrali ob razmišljanju o križu, ki ima v našem življenju predvsem dvojno razsežnost: kot križ naše grešnosti in kot križ trpljenja. S Kristusom nosimo svoj križ, On sam pomaga nositi naš križ, v najtežjih trenutkih nam močno olajša njegovo težo. Te misli so nas vodile v doživljanje obredov velikega petka, v razumevanje božje žrtve iz neskončne ljubezni do človeka. Zato smo s hvaležnostjo poklekili pred križ in ga počastili s poljubom.

Sporočilo duhovne obnove **na veliko soboto** je bila v spodbuda, naj nas ne bo strah naše majhnosti. Čeprav smo kot občestvo majhni, smo del velike Kristusove Cerkve, ki vztraja in veruje. Poklicani smo, da bomo kvas človeške družbe. Strah in predsodek majhnosti pa nas

oddaljujeta od tega pomembnega poslanstva. S Kristusom smo vedno veliki, močni, pa četudi smo v svojem okolju edini, ki verujemo vanj. Razmišljali smo tudi o našem odnosu in odnosu drugih do Cerkve.

Vstajenjska maša ob 21. uri je pritegnila veliko naših vernikov. Obhajali smo jo z vso slovesnostjo in kar je še bolj pomembno z živo vero in polni vstajenjskega veselja. Blagoslov ognja, slavje luči, hvalnica velikonočni sveči, izpoved vere in celo blagoslov jedil ob koncu; vsa ta bogata simbolika bogoslužja je prebujala našo vez z vedno živim in vstalim Odrešenikom.

Praznična maša je bila še na velikonočno nedeljo ob 17. uri, ko smo sklenili duhovno obnovo.

Kaj je vse to dogajanje pomenilo za našo skupnost? Gotovo sadove vidi le Bog, nekateri pa vendar spreminjajo tudi podobo našega občestva. Ni nas bilo vedno veliko, toda med temi, ki so prihajali, so se pojavljali tudi mlajši obrazi. In če prezremo starost po letih: na vseh obrazih je sijala notranja mladost. Mar niso to

Marija Saftič (na levi) s prijateljico Elizabeto Hanzek

spodbudna znamenja za sedanjost in prihodnost naše župnije?

Dragi verniki, ne pozabite: po številu smo majhna čredica, toda velika skupaj s Kristusom!

Društvo Slovencev v Parizu vas vabi, da se v soboto, 3. maja, udeležite našega rednega prvomajskega praznovanja. Ob 20. uri bo v kapeli sv. Terezije koncert zbora RADO SIMONITI iz Goriških brd, sledilo bo zabavno srečanje v dvorani. Pridite z dobro voljo in v lepem številu!

Smrt upokojene delavke

V začetku marca (4. 3. 1997) je umrla ga. **Marija Saftič**. Rodila se je 20. oktobra leta 1928 v Dolenjah pri Jelšanah v skromni kmečki družini, kjer življenje ni bilo lahko. V Francijo je prišla leta 1958. Delala je v tovarni Citroën, in sicer od prihoda v Francijo do upokojitve. Bila je globoko verna, tesno povezana z našo župnijo in svojo domovino, kamor je rada zahajala, zlasti ko je po upokojitvi bolj razpolagala s svojim časom.

Konec februarja je morala v bolnišnico, kjer je operacija na videz dobro uspela, zdravje pa se je naenkrat poslabšalo. Na željo domačih je bilo njeno truplo odpeljano domov. Na prvi petek, 7. marca, smo se v bolniški kapeli poslovili od nje. Doma je bila pokopana 11. marca, kjer so njeni rojaki napolnili domačo cerkev.

Pokojna Marija je imela srce in čut za druge in njihove težave, zato je tudi sama našla precej zvestih prijateljev in znancev, ki so ji pomagali in jo obiskovali v bolnižni ter jo spremili na njeni zadnji poti. Tiho je

odšla v domačo zemljo, ki jo je vedno tako vroče ljubila. Naj si od svojega trpljenja spočije pri Bogu. Na binkošti se je bomo še posebej spomnili pri naši skupni maši.

CHATEAUX (Indre)

K skupni maši se bomo zbrali na binkoštni - risalski - ponedeljek, 19. maja, ob desetih dopoldne. Izrabimo to edinstveno priložnost, da skupaj potrdimo svojo vero in obnovimo medsebojno ljubezen.

N E M Č I J A

BERLIN

Velika noč

Velikonočni prazniki so bili pravo duhovno doživetje. Vse dni je bilo čutiti, kako se duhovno razpoloženje dviga, tako da je bila velika noč

res lep in doživet praznik naše vere in upanja.

Veliki četrtek smo praznovali skupaj z nemško župnijo. Zelo lepo se je pokazala bratska povezava med župnijama, še posebej ker je bilo zelo veliko Slovencev.

Veliki petek smo obhajali sami, spet v velikem številu, in sicer v zbranoosti in z zavestjo o resnosti našega življenja.

V soboto smo imeli čudovito, globoko doživetje vigilijo, med katero smo vsi čutili olajšanje, veselje in mir v srcu. Ogromno ljudi je prineslo velikonočne jedi k blagoslovu, kar še potrjuje lepo zavest pripadnosti Bogu.

Velika noč je bila v znamenju aleluje, veselja množice, ki se je zbrala pri maši. Po njej smo skupaj pojedli žegen, ki ga je odlično pripravila Ivanka Žirovnik s sodelavci. Skoraj vsak je nekaj prispeval, tako da je bilo res lepo po domače, kot da smo doma v Sloveniji. Prevladovala je misel: "Kjer sta dva ali trije v mojem imenu, sem jaz sredi med njimi." Tako ni pomembno, kje smo, le

da smo skupaj, pa smo domovina, župnija, družina...

Na velikonočni ponedeljek po maši je društvo Slovenija v svojih prostorih pripravilo prikaz velikonočnih običajev in jedil. Za lepo in sproščeno doživetje gre pohvala mladim, ki so to pripravili.

Doživeli smo pravo veliko noč v obredih, s pesmimi in v veselju, polni pravega miru in prazničnega razpoloženja!

M. M.

Koncert noneta Certus

Člani noneta CERTUS so prispeli v Berlin v petek, 14. marca. V prostorih slovenske župnije so jih priščno sprejeli organizatorica Barbara Pucko, predsednik in podpredsednica ŽPS, Franci Pukmeister in Marjanca Muhič, deklški sekstet slovenske župnije pa jih je pozdravil s pesmijo.

Zvečer so obiskali društvo Slovenija, kjer so zapeli nekaj pesmi, s katerimi so navzoče povabili na svoj prvi koncert v Berlinu, k slovenski maši v cerkev sv. Elizabete in na prijateljsko srečanje. V znak dobrodošlice in prijateljstva sta si gospod Križovnik, predsednik noneta CERTUS, in g. Poštrak, predsednik društva Slovenija, izmenjala plaketi.

V soboto je župnik Dori prisrčne pevce iz Maribora popeljal na ogled Berlina, zvečer pa so peli pri maši, kateri je sledil koncert.

Obiskovalci so uživali v čudovitem petju. V nagovoru župnika Pečovnika je bilo čutiti globoko življensko resnico, ko je predstavil slovenskega umetnika Ajdiča, ki je v skulpturi križa prikazal moč in vsebino vere: svobodo, samostojnost in

Predsednik občine Šentjur na obisku v slovenski župniji v Berlinu

Kardinal Georg Sterzynski med Slovenci v Berlinu

neodvisnost - vero, upanje, ljubezen. Vera ne tlači, vera osvobaja, Jezus osvobaja s križem. Ajdičevo dragoceno umetnino je bilo moč občudovati na častnem mestu ob oltarju. Sveta maša je bila globoko duhovno doživetje, med katero se je moral vsak zamisliti ob izrečenih besedah: "V postnem času je Kristus pokončen, ker s to držo dviga človeka iz bolečin in trpljenja. Tako ga je upodobil veliki slovenski umetnik, ker je razumel njegovo poslanstvo. Biti pokončen! Biti svoboden! Srečni in veseli bomo, ko bomo to znali deliti z drugimi. Naj bo postni čas, čas očiščevanja. Najdimo pot k sebi, vzljubimo sebe, le tako bomo lahko imeli radi vse ljudi!"

Koncertni program skrbno izbranih, predvsem pa odlično zapetih pesmi je z veznim besedilom povezoval g. Križovnik. Vse sta njihovi čudoviti pesem in beseda ponesli v deželo sonca, gora in morja, v Slovenijo, od koder je večina doma.

Po koncertu je bilo v prostorih župnije družabno srečanje, ki se je ob prijateljskem klepetu zavleklo pozno v noč. Ob tem smo čestitali žup-

niku Doriju za rojstni dan, ki ga je praznoval v tistem tednu, se mu zahvalili za njegovo dušnopastirsko delo ter za njegovo prizadevanje na kulturnem in duhovnem področju.

M. M.

V berlinskem "škofovskem senatu" tudi Slovenec

Slovenskega duhovnika Izidorja Pečovnika, ta zdaj drugo leto deluje med Slovenci v Berlinu, je v duhovniški svet imenoval kardinal Georg Sterzynski. Imenovanje je zanj, s tem pa tudi za Slovenijo, veliko priznanje, hkrati pa tudi spod-

buda za nadaljnje delo. Bog blagoslovi njegovo delo!

Kot smo že poročali, je bil decembra kardinal Sterzynski na obisku v slovenski župniji, kjer se je dolgo zadržal v prisrčnem pogovoru z župnikom in člani župnijskega pastoralnega sveta in se zelo zanimal za Slovenijo, slovenske škofove in duhovnike.

M. M.

FRANKFURT

V okviru slovenske župnije v Frankfurtu je skoraj vsak mesec kakšna prireditev. V januarju je bilo božično romanje v Ilbenstadt, v postnem času, na 4. postno - tiho nedeljo, pa popoldansko postno romanje v Marienthal pri Rädeshheimu.

To je lepa in mirna dolina, v kateri sta cerkev Žalostne Matere božje in frančiškanski samostan. Sam kraj spada med najstarejše romarske kraje na nemškem ozemlju. Prvi romar je prišel sem leta 1309. Kraj je skozi zgodovino doživljal vzpone in padce, pač v skladu z dogajanjem okrog. Za cerkev so skrbeli tako svetni duhovniki kakor tudi redovniki, zlasti jezuiti, leta 1873 pa so os-

Velikonočni "žegen" v Darmstadt

K blagoslovu so prinesli tudi Mainzu.

krbo prevzeli frančiškani. Pri cerkvi so v dolini postaje križevega pota in sedmero postaj Marijinega trpljenja. Sem vsako leto poroma škofija iz Limburga.

Kar lepo število (70) se nas je zbralo v nedeljo, 16. marca, ob 15.00 popoldne. Najprej smo zunaj opravili pobožnost križevega pota, ob 16.00 pa smo se v cerkvi zbrali k nedeljski sv. maši. Med nas je prišel tudi **Janez Modic** iz Mannheima, ki je bil na voljo za sv. spoved, kar so žal le redki uporabili. Na zdomskih župnijah stiska s časom največkrat kroji poleg priložnosti za sv. mašo tudi druge stvari, kot je na primer spoved. Mnogi se za praznike odpravijo na potovanje, domov ali po svetu, in tako je za marsikoga velikonočno praznovanje samo na koledarju, kvečjemu da tu ali doma poskrbi za velikonočni "žegen", za kaj več pa že ni časa. Tako sčasoma posameznik oz. njegova družina izgubi stik z duhovnostjo, z zakramenti, s Cerkvijo in ostaja samo na površju, pri zunanjem.

Po običaju smo se po bogoslužju zbrali še v dvorani frančiškanskega samostana ob prigrizku, vedno dobrih kranjskih klobasah in kozarcu pijače. Zaradi obveznosti se nam je bolj pozno pridružil tudi diakon **Roland Schäffer**, ki bo imel julija letos novo mašo.

V postnem času smo v naši župniji zbirali sredstva za potrebe Slovenske karitas. Tako smo v postnih nedeljah nabrali 700 mark, poleg

tega pa k tej vsoti prišteli še 500 mark dobička od pustne veselice. Tako smo na Slovensko karitas poslali **1.200 mark** kot naš postni prispevek za ljudi v raznih potrebah in stiskah.

MÜNCHEN

Otroci naše sobotne šole so priredili **proslavo za matere** in jim tako dali majhno priznanje za neštete dobrote, ki jim jih neprenehoma dajejo.

Pridno so se pripravljali in učili, da so kar mogoče lepo zaigrali igrico **Pekarna Mišmaš** Svetlane Makarovič.

Zavidanje, kako je mogel en sam pek toliko in tako dobrega kruha vsak dan napeči in revnim celo dati zastoj, je povzročilo splošno začudenje in razburjenje. Ko je po daljšem raziskovanju prišlo do odkritja, da peku pomagajo pridne miške, je bilo konec pekarnice, a tudi okusnega kruha ni bilo več.

Brez pesmi bi nekaj manjkalo, zato nam je dekliski zbor priskočil na po-

Materinski dan v Münchnu

moč. Vaje so zahtevale od vsake dosti žrtev. Lepo so zapele tri pesmi, zadnjo skupaj s šolarji. Na koncu je vsaka mama dobila rdeč nagelj, ki ji je spregovoril, kar besede niso mogle.

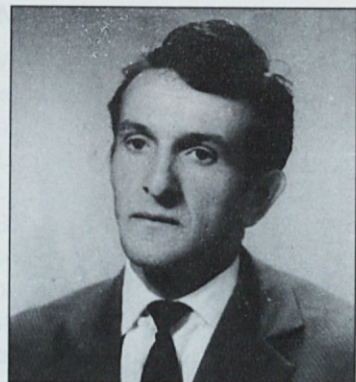
OBERHAUSEN

Minule praznike si je veliko naših faranov zaželelo praznovati med svojimi v domovini. To je veselo sporočilo. Pove, da smo ostali povezani s sorodniki in svojo deželo, ki zna tako lepo in enkratno praznovati veliko noč. Kdo bi zamenjal velikonočno procesijo z vsem tistim lepim petjem, banderami, ALELUJO, ki odmeva prek polj in med hišami z za naše pojme nekoliko racionalistično in suho praznovanje v krajih našega dolgotletnega prebivanja. Ob praznikih se pokaže in razodene do zadnjega kotička, slovenska verna duša, ki je v stoletjih svoje lastne krščanske vernosti izoblikovala tako lepo, domačo in s tem tako našo slovensko versko kulturnost. Tudi ko praznujemo v tem okolju, se pokaže, da se vedno znova vračamo v spominih k onim izvirmim domačim dogodkom, ki smo jih nekdaj doživljali v svojem kraju.

Ob velikonočnih pesmih, ki jih pojemo, se zgane tudi prenekatero tuje uho. Tudi ob letošnjem praznovanju sem ponovno slišal naše nemške prijatelje reči: "Ko bi le nekoliko razumel tudi vsebino tega nenavadno navdušenega petja in teh melodij, ki ostanejo v srcu, da melodija kar sama od sebe pride in si jo brundam."

Kljub velikemu številu tistih, ki so odšli na praznovanje domov, smo imeli v Moersu pri vigiliji in na sam praznik pri mašah v Essnu in Oberhausenu zelo lep obisk. Pogled izpred oltarja je govoril o veselju nad praznikom. Prišli so tako je vsako leto in vsak večji praznik-Slovenci tudi iz bolj oddaljenih krajev in tisti, ki sicer zaradi služb ali drugih ovir ne morejo priti redno vsako nedeljo ali vsak mesec. Kako se veselimo, da moremo vsaj občasno čutiti, da so povezani z nami, da cenijo svojo slovensko župnijsko skupnost. Prepričani smo, da jim srečanje pri maši na veliki praznik vedno znova vabi, da bi prišli vedno, kadar jim je to mogoče in ne le za takšne velikonočne ali božične dneve.

Na veliko soboto je bil dan blagoslavljanja velikonočnih jedi. Bogato obložene košarice so prinesli verniki v Essnu, Oberhausenu, Göter-

Pokojni Ivan Klavžar

slohu, Hammu, Wettru, Eschweilerju in Krefeldu. Zvečer pa še v Moers k velikonočnemu bdenju - vigiliji. Tu se je zbralo kakšnih sto ljudi k prvemu slavju vstajenja. Začetni obred prinašanja velikonočne sveče iz ozadja cerkve k oltarju so verniki spremljali v kratki procesiji, potem pa s prižganimi svečkami pred seboj prisluhnili hvalnici Kristusu, ki je to noč premagal smrt in sebe in nas rešil vezi smrtno teme.

Najbrž smo bili tudi v tem bogoslužju vsi v srčni molitvi povezani s svojimi domačimi ob vsebini velikonočnega veselja, izraženega najpristnejše v pesmi: "Aleluja pojmo vsi, Kristus vstal je in živi!"

Že lani poleti je **odšel v večnost** v Alsdorfu blizu Achna **Ivan Klavžar**. Rojen je bil v Prevoljah v vasi

Blagoslova velikonočnih jedil so se udeležili tudi Slovenci v Krefeldu in Hammu.

Pokojni Stanislav Videc

Lopatca pri Celju. Leta 1962 na sam božični dan je prišel v Alsdorf v Nemčiji. Najprej je delal 8 let v rudniku, kasneje pa na gradbiščih po Nemčiji. Od leta 1982 naprej je prenašal težko obolenost kot posledico nesreče pri delu. Zadnja leta je bil nepokreten in je bil popolnoma odvisen od pomoči. Ves čas je zanj skrbela in mu stregla žena Marija, ki je morala biti pogosto ob njem noč in dan. V 66. letu starosti je zaspal v Gospodu. Na pogrebu so mu izkazali spoštovanje bližnji rojaki. Mnogi pa niti niso vedeli in tudi zaradi tega se ga želimo spomniti v naši reviji kljub temu, da je od smrti minilo že dobrega pol leta. S hvaležnostjo se ga spominja žena in njuni otroci.

Na novega leta dan je v 60. letu starosti v Castropu umrl **Stanislav Videc**. Mnogi Slovenci so ga dobro poznali. Čeprav ni prihajal k slovenski maši in v skupnost, ki se tam shaja vsak mesec, je bil med rojaki dobro poznan. Preživel je se s prodajanjem raznih stvari na tržnicah širšega porurskega okoliša. Pred petnajstimi leti mu je umrla žena, izčrpana od tega dela.

Rojen je bil pokojni leta 1937 v Tevčah pri Laškem in je prišel v

Nemčijo kot dvajsetletnik leta 1957. Ves čas je bival v Castropu. V zakonu sta se mu rodili hčerki Andreja in Martina. Misel na očeta jima je še vedno boleča. Iz tega je nastal tudi naslednji spominski zapis:

*"Že nekaj dni te zemlja krije
tam v tujine hladnem grobu mirno spiš,
srce tvoje več ne bije,
bolečin več ne trpiš.*

Vsem nam v srcu je hudo.

*Ko pa mine čas življenja,
tam s teboj se snidemo.*

Vsem sorodnikom, znancem in prijateljem sporočamo, da se je od nas za vedno poslovil Stanko Videc iz Tevč. Na njegovo zadnjo pot smo ga spremili 6. jan. 1997 v Dortmundu.

STUTT GART

Post, cvetna nedelja in veliki teden v znamenju solidarnosti

Sredi marca smo se z bodočimi birmanci udeležili srečanja mladih iz Stuttgarta in okolice na Karlshöhe v Ludwigsburgu. Z molitvijo, pesmijo ter pogovori v skupinah je okoli 250 mladih "ponovilo" doživetja novo-

letnega tezejskega srečanja mladih v Stuttgartu. Tezejski duh živi v Stuttgartu še naprej. V nekaterih župnijah so nastale molitvene skupine, ki se redno zbirajo.

V letošnjem postnem času smo se tudi Slovenci na Württemberškem lepo vključili v akcijo "**Misereor**" in odgovorili na klic nemških škofov, naj bi z "lačnimi lomili svoj kruh".

Pri skupnih nabirkah pri sv. mašah, na cvetno nedeljo, ob blagoslovu velikonočnih jedil in z darovi posameznikov smo zbrali za "Misereor" 350 DM, za novo cerkev v Luciji pri Portorožu 750 DM, za prizadete ob poplavih na Madagaskarju 1.500 DM, za obnovo orgel v cerkvi sv. Konrada 500 DM, skupaj torej 3.100 DM.

Na pobudo članov župnijskega sveta pa so v zadnjem obdobju za Belega goloba (naš kombi) prispevali v Böblingenu 465 DM in v Aalenu 350 DM, posamezni darovalci pa še 650 DM. Gospod naj da vsem veliko blagoslova!

Na cvetno nedeljo smo se letos zbrali v Esslingenu in tam blago-

Kandidati za birmo se resno pripravljajo na svoj veliki dan.

Tudi tretja generacija spoznava slovenske običaje.

slovlili butarice, oljčne vejice in drugo zelenje. Posebno pozornost je vzbujala "butara - velikanka", ki se je 6 m visoko dvigala v cerkvi sv. Elizabete, zdaj pa ves velikonočni čas stoji pred Slovenskim domom in oznanja to, kar smo s s. Matejo, Petro in Barbaro - ob spremljavi Rosande prepevali pri blagoslovu: Hvali Gospoda Jeruzalem, hvali svojega Boga, Sion, hozana...

Blagoslov velikonočnih jedi je tudi letos pritegnil veliko rojakov, ki smo ostali za velikonočne praznike tukaj. V Böblingenu, Esslingenu in Stuttgartu je bilo veliko lepo okrašenih košaric z velikonočnimi simboli. Še zlasti je bilo lepo videti otroke - že tretje generacije - ki se uvajajo v lepe slovenske običaje.

Na sestanku članov župnijskega sveta smo govorili o bogoslužju in oznanjevanju in počasi dobivamo nove bralce in sodelavce. Radi bi ponudili

kaž več v našem programu tudi za starejše člane naše skupnosti. Ustanovili naj bi svojo "župnijsko karitas", ki bi poleg dosedanjega dobrodelnega sklada, v katerega je tudi letos prispevalo KD Slovenija Stuttgart 400 DM, za ljudi iz našega okolja, ki so v stiski. Potrebno bi bilo imeti sklad za darila ob obiskih za praznike oz. okrogle obletnice. To delo naj bi vodile gospe Doroteja Oblak, Cilka Novak in Bernarda Pufič

Za mlade je v programu nadaljevanje plesnega tečaja, planinarjenje in več športa. Med drugim sestavljamo ekipo /16 - 40 let/, ki bo 20. junija igrala v Stuttgartu proti ekipi "Slovenija-Berlin, 20. septembra pa na turnirju v Berlinu.

Birmanci in drugi gredo za binokostne počitnice v Slovenijo, na Obalo in po Benečiji.

Nov grob in nove odprte rane

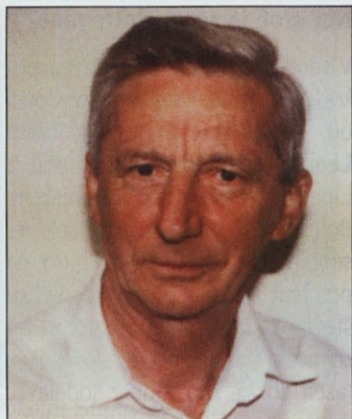
V torek, 4. marca, smo se na pokopališču v Wendlingenu poslovili od 45-letnega moža in očeta **Leopolda Henigmana**, po rodu iz Lipovca pri Ribnici na Dolenjskem. Bolezen se je začela kazati šele jeseni, potem pa je šlo tako hitro, da pomladi ni več dočakal. Veliko število sodelavcev in prijateljev ter znancev ob njegovem slovesu je jasen dokaz, kako dober sodelavec in zvest prijatelj je bil in kako globoko rano je ta smrt zarezala v srce žene Marinke, 13-letnega sina Tonija ter 18-letne hčere Sonje. Doma, ki so ga zgradili v Sloveniji, ni veliko užival, pa naj se zdaj veseli v nebeškem kraljestvu, ki ga je za nas vse "zgradil" nebeški Oče, vrata vanj pa odprl vstali Jezus Kristus.

Trije novi člani naše skupnosti

Letos smo krstili: 26. januarja v Esslingenu Selin Sever, 9. marca v Schw. Gmündu Lukasa Sternišo in 16. marca v Aalnu Michelle Seline Potrč. Staršem in botrom iskreno čestitamo, otrokom pa želimo veliko dobrega v življenju ter lepega med nami v slovenski skupnosti.

Pokojna Ana Simmerl iz Lebacha

Pokojni Peter Schneider
iz Lebacha

SVETOVNI DAN MLADIH PARIZ 1997

- 24. avgust

"Učitelj, kje stanuješ? Pridita in bosta videla!" (In 1, 38.39)

Papež Janez Pavel II. je povabil mladino /od 17 do 35 let/ vsega sveta, naj z njim romamo proti letu 2000. Ena od postav tega romanja bo tudi 12. svetovni dan v Parizu, kjer se pričakuje več kot 350.000 mladih. Celotno romanje vključuje srečanje s francosko mladino, s francosko Cerkvijo in z mladimi z vseh celin.

Od 14. do 18. avgusta bo srečanje potekalo v eni izmed francoskih škofij, kjer bodo ogledi, praznovanja in romanja, bivanje v župnijah.

Od 18. do 24. avgusta pa v Parizu: Festival, kateheze, ogledi, križev pot, človeška veriga okoli Pariza, slovesna maša s papežem, bivanje po družinah in v skupnih prostorih, šotorih...

Cena potovanja in celotne oskrbe 485 DM; iz Slovenije od 13. do 25. 8., ali 415 DM od 18. do 25. 8.

Prijave do 20. maja v vseh slovenskih župnijah v domovini in po Evropi!

Blagoslov velikonočnih jedil v Güterslohu

Š V E D S K A

Slovensko binškošno srečanje v Vadstena

Binškošno srečanje vseh Slovenk in Slovencev bo letos 18. maja s sv. mašo ob 12. uri. Vsi ste že prej dobrodošli, da se skupaj srečamo in se pripravimo na sv. bogoslužje, ki ga bo vodil prof. dr. Ivan Šuhec, naš duhovnik, ki predava na Teološki fakulteti v Ljubljani in Mariboru in je v Mariboru odgovoren za vodenje študentske pastorale. Z njim pride študentska vokalna skupina Lira, ki bo poskrbela za lepo petje pri sv. maši, v dvorani in še za kaj drugega. Zraven pridejo tudi Potočnikove sestre - Zdovčeve dečve (kvartet), ki nam bodo s svojimi mladimi glasovi, tako kot Lira, pričarale mehko koroškega melosa. Skupaj z njimi pride med nas tudi ansambel, ki bo poskrbel za veselo razpoloženje po sv. maši pri sestrah in nato v dvorani.

VADSTENA

24. binškošno srečanje Slovencev v Vadstena se bo letos začelo

18. maja ob 12. uri s sv. mašo pri sestrah v kapeli.

Slavnostni pridigar bo prof. dr. Ivan Šuhec. Pri sv. maši bo pela študentska vokalna skupina Lira skupaj s sestrami Potočnik - Zdovčeve dečve. Tudi ljudsko petje bo prišlo na vrsto, tako pri sv. maši, kakor tudi pri litanijah Matere Božje v stari cerkvi, kamor bo procesija.

Sledilo bo srečanje pri sestrah, kjer bo za vsakogar kava in juha ter možnost nakupa kranjskih klobas. Potem bo kulturni del v dvorani ter veselo rajanje.

Za tombolo prinesite darove, kot je to že v navadi.

Hvala! Pridite, da se srečamo in skupaj poveselimo!

Dobrodošli: otroci s starši, mladina in vsi ljubitelji "Vadstena"!

Slovinci s Švedske ste vabljeni, da se skupaj z otroki in mladino zberemo prej, da pravočasno začnemo s sv. mašo. Pred njo bo možnost za sv. spoved pri sestrah v kapeli. Izrabite jo, saj pride med nas duhovnik, ki je študiral cerkveno moralko in je specialist v teh stvareh.

*V duhu binkošti zbrani,
z različnih krajev poslani,
vzemimo si čas
za Božji glas.*

*Skupaj z apostoli se veselimo,
ker tudi mi Tolažnika dobimo.
Pojdimo v svet,
Evangelij oznanjajmo spet.*

Naj nas letošnje binkošti še bolj povežejo, da bomo utrdili svojo pripadnost Kristusovi Cerkvi in slovenskemu narodu, naj nas vse zajame nova duhovna pomlad in pristno krščansko veselje, da bomo doživeli prištetje škofa Slomska k blaženim in bomo tako dobili svojo prvega narodnega zavetnika ter priprošnjika!

Vaš Zvone Podvinski

Š V I C A

SOLOTHURN

Proslava materinskega dne

Kaj najlepše je na svetu?

To edino mati je.

*Najtoplejše, kar nas greje,
materino je srce.*

*(Bogdan Anžel: Jaz sem pa od
tam doma, Zagreb 1990)*

Tako se je začela ena od recitacij na proslavi MATERINSKEGA DNE v OLTNU na soboto, 8. marca 1997. Proslavo imamo navadno v bližini 25. marca, ko praznujemo angelovo sporočilo Mariji, da bo postala mati Božjega Sina, našega Odrešenika, vendar zaradi odsotnosti našega dušnega pastirja tokrat ni šlo bližje.

Ob 17.00 je bila maša. Kako zanosno in občuteno, bolj kot navadno, se je razlegala pesem "Naše starše..." in "Otročiče, o Marija Mati, sprejmi v milostno srce!" Po evangeliju smo prisluhnili razmišljanju o "temeljni skrivnosti naše vere, ki nosi vse druge: odrešenje, Cerkev, večno življenje, zadnjo osmislitev stvarjenja in vsega stvarstva. Stvarstvo je dobilo čudovito dopolnitev, ko sta se nebo in zemlja srečala v učlovečenju Boga. Bog je namreč stopil v pogovor z bitjem, ki ga je sam ustvaril. Marijin takratni odgovor: "Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!" (Lk 1,38) je bila največja beseda človeka v zgodovini sveta" (prim. OZNAJNEVALEC B, št. 3/1996-97). Ob koncu maše je bil še nagovor, namenjen materam in posredno očetom ter sklenjen z besedami: "Vsem ženam in materam torej, v tem mesecu, ko se rojeva pomlad, poklon moje duše! Ne pozabite, da nas je Stvarnik ustvaril kakor posode miline in ljubezni. Gorje nam, če bi skozi naša usta in skozi prebliske našega razuma sejali kaj drugega kot ljubezen! Očetje, ne pozabite, da to zemljo obdelujete tudi za svoje otroke! Zato bodite močni, zvesti, pošteni in skrbni! Mati in oče, bodita srečna in osrečujta!" (Jožica Pizzoni v NAŠI DRUŽINI št. 3/1997).

Po maši je sledila proslava v čast materam. Lepo je bilo poslušati otroke, ki so nastopali s petjem, z deklamiranjem in z igranjem (na klavir). Kajpada si take ali podobne proslave skoraj ni mogoče predstavljati brez kvarteta KRANJCI in folklorne skupine ENCIJAN.

Okusno pripravljena večerja je nato osvežila in okrepila moči za petje in

rajanje tja do polnoči. Je pa ob taki priložnosti tudi veliko medsebojnega pogovora, kar je dobro znamenje, saj s tem ljudje pokažejo, da si niso tujci, da si zaupajo, se spoznavajo, si izmenjavajo mnenja, razjasnjujejo vprašanja.

Vsem hvala za trud in delo, dragim materam in mamam pa tisočera zahvala in Bog povrni za njihovo ljubezen do otrok!

Folklorna skupina Encijan v gosteh

Kulturna skupnost v Trimbachu pri Oltnu vsako leto priredi tradicionalni ples narodnih noš, na katerega povabi tudi tuje goste. Tako je bila letos v soboto, 1. marca, objavljena slovenska plesna folklorna skupina ENCIJAN. Šest parov v gorenskih narodnih nošah je odplesalo dva spleta. Prireditelji in drugi gledalci so bili navdušeni nad izvedbo plesa in bogato sestavo narodne noše. V krajevnem časopisu je časnikar na kratko predstavil Slovenijo in skupino ENCIJAN, dokaj podrobno pa opisal narodno nošo ter skupini dal vse priznanje in pohvalo: "Plesni nastop narodnih noš v Trimbachu je bil v vsakem pogledu zelo uspešen. To leto je imel še prav posebni čar zaradi udeležbe slovenske folklorne skupine ENCIJAN, ki je plese iz njihove domovine pokazala z veliko očarljivosti, vedrine in veselja." Za sklep poročila o ENCIJANU pa je časopis zapisal: "Šest plesnih parov je med svojim nastopom dajalo sijajno barvno sliko. Vse je bilo razgibano. Plesalci so med plesom celo peli narodne pesmi. (Te pesmi so seveda sestavni del plesa - op. pisca). Zares izrazit nastop gostov."

Jan

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

NEMČIJA

Oznanila München

Nedeljske maše bodo od maja do konca avgusta ob 16.30 v cerkvi Sv. Duha na Tal blizu Marienplatz. Pol ure pred mašo je vedno priložnost za spoved. Vsako prvo nedeljo v mesecu se bere maša za vse navzoče vernike in njihove pokojne. Pol ure pred to mašo molimo za duhovne poklice in mir v svetu.

V naši kapeli bomo imeli od ponedeljka do petka v maju šmarnično pobožnost ob 19. uri. Ob sredah in petkih bo tudi maša.

Waldkraiburg

Maše 3. in 17. maja ob 19. uri (v juniju 7. in 21.)

Rosenheim

Maše 11. in 25. maja ob 11. 15. (v juniju 8. in 22.)

Freilassing

Maša bo 11. maja ob 16. uri ter 8. junija ob isti uri

STUTTART: Svete maše maja in junija:

STUTTART - Sv. Konrad: 4., 11. in 18. maja ter 1., 8., 15. in 29. junija ob 16.30

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 4. maja in 1. junija ob 10.00

SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jožefa: 11. maja in 8. junija ob 9.30

SCHORNDORF: kapela - sestre: 18. maja in 15. junija ob 8.45

AALEN: Sv. Avguštin: 18. maja in 15. junija ob 11.00

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian, SOBOTA, 24. maja in 21. junija ob 18.00!

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 25. maja ob 9.00, 22. junija ob 11. uri - maša v naravi!

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 25. maja ob 17. uri! in 22. junija ob 15. uri - nato KRESOVANJE!

Hohenrechberg: "ŠMARNICE" 1. maja ob 15. uri

Weißbach: 8. maja - Vnebohod - Mednarodno eku-
mensko bogoslužje ob 10 uri.

Bönnigheim: 29. junija: sv. maša ob 11. uri - Dan državnosti!

V torek, 6. maja, v cerkvi sv. Konrada materinski dan: BILA SI IN BOŠ NAM MATI: ob 19. uri sv. maša, pri kateri bo pel Akademski zbor Tone Tomšič iz Ljubljane, nato bo ob 20. uri koncert, ki ga bo snemala TV Slovenija.

Sobotna šola:

Stuttgart: 10. in 17. maja ter 7. in 28. junija od 15.00 do 17.00.

Böblingen: 4. maja in 1. junija ob 9.00.

Srečanja za mlade:

9. in 16. maja od 18.00 do 20.00.

11. 5.: Materinski dan v Stuttgartu

19. - 24. 5.: Romanje v Rim

27. - 30. 5.: Priprava na birmo /Slovenija - Benečija/

22. 6.: Esslingen: Kresovanje, 6-letnica slovenske samostojnosti - skupaj z društvom Slovenija-Stuttgart. Sv. maša bo ob 15. uri!

Slovenski dom:

Župnijska pisarna je gotovo odprta: torek in sreda od 9.00 do 12.00, petek od 9.00 do 12.00 in od 16.00 do 19.00, sicer po dogovoru oz. vedno po maši. Tel.: 0711/23 28 91 ali 0171/34 776 35.

Konzularni dnevi:

Sophiehstr. 25/II, tel.: 0711/640-10 31/32: 6., 15. in 22. maja ter 5., 12. in 26. junija od 9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00 ali München: 089/ 543-98-19.

Lojze Kozar: Materina ruta

"Seveda ne. Zato pa midva tudi denarja nimava. Kaj bi tudi z njim, ko pa je kakor navaden kos papirja."

"Pa zakaj nič ne velja? Saj je krona le krona."

"Je, pa ni. Vredna je toliko, kolikor zanjo dobiš."

"Ne bo. Gozd je velik in drv dovolj. Vidiš, toliko nama je pa le bolje kakor tistim v mestu. Stradajo in prezebajo. Midva sva vsaj na toplem."

"V mestu ni gozda, da bi si nabrali drv?"

"Tam so samo hiše. Velike hiše."

"Tako velike kakor na Gorenjem Seniku?"

"Še mnogo večje. In tiščijo se druga druge."

"Pa jih je mnogo, stric?"

"Zelo mnogo. Ne bi jih mogel prešteti."

"Kje so pa potem njive, če so tam same hiše?"

"Tam ni njiv. Zato je pa mesto."

"Kaj pa potem jedo, če ni njiv?"

"Kupijo. Vse kupijo. Mleko, fižol, krompir, celo vodo morajo plačati."

Tedaj je zunaj zaropotalo in nekdo je skušal odpreti vrata. Miška in Pejč sta se zdrznila, obmolknila in čakala. Nekdo je tical po vratih, da bi našel kljuko.

"Morda je lisjak. Zdi se mi, da nekaj ovehava. Molčiva in ne ganiva se. Morda pa je srna. Tedne in tedne ji zaman nalekam zanke, morda pa je zdaj prišla kar sama. Pejč, nabrusi si zobe in pripravi želodec."

"Kje so pa potem njive, če so tam same hiše?"

Tedaj je na vrata rahlo potrkalo.

"Škoda. Ni srna. Srna ne bi trkala na vrata. Mora biti človek. Počakajva še nekoliko."

Potrkalo je znova in nekdo je zunaj nekaj rekel, pa ni bilo mogoče razumeti.

Miška se je dvignil in neslišno stopil k vratom. Za dlan jih je odprl in pogledal ven. Toda zunaj je bila tako gosta tema, da ni mogel razločiti ničesar.

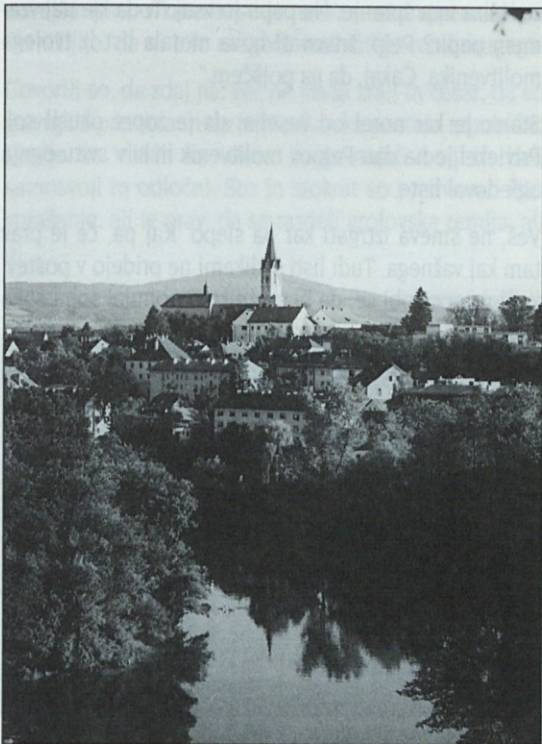
Oni zunaj je znova nekaj zajecjal s tenkim glasom in Miška je videl stati pred pragom dečka kakih štirinajstih let. Spotaknil se je, ko je stopil preko praga in bi telebnil po tleh, če bi Miška ne ujel v svoje roke. Deček je bil

utrujen in izstradan. Komaj se je držal na nogah, ki so tičale v čevljih z lesenimi podplati.

Pravil je, da je nekje zašel in bi zmrznil, če ne bi naletel na kočo. Na sebi je imel vojaški plašč, ki mu je bil trikrat prevelik. Znotraj je bilo prišitih toliko žepov, da so bili kakor predalčki v trgovini in ko si je malo oddahnil, je jemal iz njih in polagal na mizo nekaj škatlic vžigalic, dobršen kos svežega kvasu, škatlico loščila za čevlje, stenj za petrolejko, tri kose neprijetno dišečega mila, nekaj ogledalc, ducat trakov za čevlje in nekaj take drobnarije.

Vse to je zložil na kup in s kretnjami dopovedal, da to ali ono odstopi, če mu dajo jesti, drugo pa zamenja za kakršno koli hrano.

"Kar povej po nemško, kaj bi rad. Saj te razumem. Žal pa nimam ničesar, kar bi mogel zamenjati za tvoje stvari, čeprav bi marsikaj tega tudi nama prav prišlo. Toda jutri bomo v vasi naredili kupčijo, da se ti bodo oči smejale.

Novo mesto

A ti bi rad že danes jedel. Lakota ti kar iz oči gleda. Prav. Dam ti nekaj krompirjev, da se naješ. Saj se boš sicer lotil naju s Pejpom in naju boš požrl, lakota ti takšna. Tri krompirje dobiš. Precej debeli so. Kaj mi daš v zameno?"

Fant je pokazal na mizo: "Vzemite si, kar hočete."

"Tako ne gre. Zdaj praviš tako, jutri pa ti bo žal kakor Ezavu in me boš zmerjal in raznašal po hišah, da sem te siromaka odr. Če hočeš, mi daj škatlico vžigalic."

Deček je položil predenj eno škatlico, potem pa se mu je zdelo to premalo in je dodal še eno in ko se je najedel - Miška je primaknil k trem še dva krompirja, je dodal še tretjo.

"Ko bi to vedela, Pejp, bi si v jeseni nanosila več krompirja. Pa sva se zanesla, da ga bo dovolj. Zdaj bi bile vse škatlice vžigalic najine. Potem pa bi šla kupčevat. Prodajala bi eno vžigalico za en krompir. Sijajna kupčija! In za žlico masti, pa ne kakšno majhno, ampak veliko žlico. Tako pa ni nič. Kaj pa imaš, fant? S čim pa posipaš krompir? Pa ne s soljo? Človek, sol! Daj, da poskusim. Samo na prst mi daj, čisto malo. Sol je, prav res je sol. Kolikor je imaš, vsuj vse na mizo. Čakaj, ne na golo mizo. Miza ima špranje. Na papir jo vsuj. Toda kje naj vzamem papir? Pejp, žrtvovati bova morala list iz tvojega molitvenika. Čakaj, da ga poiščem."

Starec je kar norel od veselja, da je zopet okusil sol. Privlekel je na dan Pejpov molitvenik in si v svitu ognja ogledoval liste.

Veš, ne smeva iztrgati kar na slepo. Kaj pa, če je prav tam kaj važnega. Tudi listi s slikami ne pridejo v poštev, kajti ne spodobi se, da bi svetnikom ponujal sol. Lahko

(Berlin) Zbor skladateljev Ipavcev je čudovito zapel v cerkvi sv. Elizabete.

bi nama zamerili. Tile listi na začetku bodo še najprimernejši. Zdi se mi, da na njih ni molitev. Je pa na njih koledar, in še za mnogo let naprej. Sicer so pa ti papirji presneto majhni. Kaj naj le v en tak listek zavijeva? Čakaj, Pejp! Kaj pa ruta? Mamina ruta. To je vendar tako preprosto, pa mi ni prišlo prej na misel."

Razgrnil je svileno ruto po mizi in v ognjenem svitu se je rumena barva prelivala v prelepih toplih zlatih odtenkih in ves prostor napolnila s slovesno radostjo. Pejp je stegnil roko in jo pobožal. Čutil je nežnost in milino, kakor da je pobožal materino lice.

Fantič v vojaškem plašču se je nekaj obiral, pa ga je starec prijel za rame in mu ostro pogledal v oči:

"Kako ti je ime?"

"Bert."

Fant je pokazal na mizo: "Vzemite si, kar hočete."

"Dobro, Bert. Zdaj pa poslušaj, Bert. Moj gost si, najin gost. Pojedel si skoraj naš zadnji krompir. Imamo ga še toliko, kolikor si ga zdaj pojedel, potem pa nič več. Toda imamo streho, imamo ležišče, imamo ogenj. To ni malo. Hrano si bomo dobili, kjerkoli že. Toda ti kot gost se moraš tudi izkazati. Vzemi vžigalice nazaj, semkaj na ruto pa vsuj soli, kolikor je imaš. Do zadnjega zrnca. Si razumel? Ne goljufaj, ampak stresi do zadnjega zrnca, pravim. Če ne, te postavim na glavo in stresem sam. Plačam ti jo z živežem, in to pošteno."

Fantič se je samo zarežal in obrnil žep, v katerem je bila sol. Toda kupček rudninske soli, ki ni bila nič kaj čista in pomešana z vsem mogočim, je bil tako majhne, da ga ni bilo vredno pogledati.

"Je to vse? Fant, si znorel? Daj, da ti pogledam v žepo."

Zaman je starec vtikal svoje prste v vse predale, zaman je tupal po podlagi, soli ni bilo prav nič več.

"Budalo! Nosiš vso mogočo ropotijo s seboj, nimaš pa soli. Vežalke za čevlje, kakor da bi imel z njimi kaj vezati. Stenj za petrolejko, ko že mesece in mesece ni kaplje petroleja. Kvas nosiš, ko sam dobro veš, da ni kaj, kar naj bi vzhajalo. Samo ruto smo umazali zaradi tega ušivega ščepca soli. Mislil sem, da je imaš vsaj za en funt. Ti pa obračaš prazne žepo. Kar spodil bi te, če ne bi bila noč."

Stari je še dolgo rentočil in godrnjal v svojo brado, nazadnje pa je rekel:

“Bedarija je vse skupaj. Spat gremo. Ti, potegon, se sezuj in drži noge v ogenj, da se ogreješ. Tale štor bo žarel vso noč in te bo grel. In Boga zahvali, da si našel bajto in prišel na toplo. Če bi jo zgrešil, bi zdaj zunaj že zmrznil. Zakaj pa si šel od doma?”

“Prodajat.”

“Temu rečeš ti prodajat? Teh nekaj ničvrednih stvari bi rad prodajal?”

“Več nimam.”

“In kje si to vzel?”

Fant je samo skomignil z rameni.

“Vem, vzel si, kjer je bilo. Nič ti ne zamerim. Zakaj pa prodajaš?”

“Lačen sem bil. Vedno sem lačen.”

“Nimaš očeta?”

“Nimam. Padel je.”

“Pa mati?”

“Odšla je.”

“Kam je odšla?”

“In kje si to vzel?”

“Ne vem.”

“In tebe ni vzela s seboj?”

“Ne.”

“Je odšla sama, ali s kom drugim?”

“Z drugim?”

“Z vojakom?”

“Ne vem. Mislim, da z vojakom.”

“Pri kom pa si ti ostal?”

“Pri nikomer. Sam sem.”

“Imate hišo?”

“Imeli smo jo. Zdaj je nimamo več.”

“Kaj pa ješ?”

“Ne vem. Kar imam. Kar dobim ali najdem.”

“Kje neki bi le mogel najti v tej zimi?”

Deček je samo dvigal levo ramo in zaspano mežikal. Vse to je že povedal tolikokrat, da nič več ni bolelo. Bil mu je samo preneumno, da ga povsod sprašujejo iste stvari.

Stari je puhnil v svojo brado, položil roko dečku na glavo in s toplino v glasu dejal:

“Spi zdaj, Bert, jutri bomo pa že videli.”

Drugi dan sta s fantom prinesla marsikaj. Pred začudenega Pejpa sta položila kar lepo culo krompirja, nekaj masti, kakega pol litra fižola, nekaj koruzne moke in precejšen lonc kislega zelja, žepe pa sta imela natlačene z jabolki.

Svet je bil naenkrat bolj rožnat. Drugo jutro je fant odšel in obljubil, da v najkrajšem času zopet pride in prinese predvsem soli. S seboj je vzel polovico izkupička prejšnjega dne, samo zelja ni mogel vzeti in dati v žep, zato ga je pa pošteno mero snedel, preden je odšel na mrzlo pot.

Nazaj ga ni bilo nikoli več. Morda je kje našel svojo mater, morda se ga je kdo drug usmilil, morda pa so ga zalotili, ko si je “izposojal” razne stvari.

“Spi zdaj, Bert, jutri bomo pa že videli.”

Čeprav je bila zima zelo ostra. Miška ni mogel strpeti doma. Večer za večerom je odhajal v vas, da izve najnovejše vesti, v katerih se je resnica tako spremešala z domišljijo, da ni bilo mogoče razločiti eno od drugega.

Govorili so, da zdaj nič več ne vlada kralj in cesar, da so ga vrgli s prestola in da je Madžarska postala republika. Ljudje so vlekli na ušesa in postajali bolj in bolj samosvoji in odločni. Sto in stokrat so premlevali isto vprašanje, ali je prav, da se razdeli grofovsko zemlja, ali ni.

Se nadaljuje

(Stuttgart) Po blagoslovu velikonočnih jedi

Württembergška Slovenija v Ljubljani

V četrtek, 6. februarja, je domovina lahko prvokrat gledala in doživljala württemberško Slovenijo, in sicer na filmskem večeru v škofijski dvorani na Krekovem trgu v Ljubljani.

V enournem prikazu so udeleženci sledili **življenju Slovencev** v drugi Trubarjevi domovini, od koder je v 16. stoletju nepričakovano zaplapolala močna slovenska zavest in ljubezen do rodu pod Triglavom. Film prikazuje življenje naših ljudi v tej deželi v 70. in 80. letih, in sicer v vsej njegovi razgibanosti. V tistem času je v Sloveniji prevladovalo okostenelo enoumje, zaradi česar se je toliko ljudi podalo v tujino s hrepenenjem po večji svobodi in večjem kosu kruha. V teh dveh desetletjih smo jih samo v Württemberškem naštelih okrog **10.000**. Zanje se je najprej zavzela **slovenska Cerkev**, ki je med nje že leta 1960 poslala svojega duhovnika, **dr. Franca Felca**. Ko sta prišla za njim še duhovnika **Ciril Turk (1966)** in **Janez Demšar (1969)**, so si deželo razdelili na 3 območja s sedeži v Stuttgartu, Ravensburgu in Pfullingenu. Tako je postal stik z raztresenimi rojaki lažji, ker so se razdalje skrčile. V filmu doživljamo predvsem življenje v okviru slovenskih verskih skupnosti, in to predvsem v Stuttgartu.

V tistih časih je vse kazalo, da naši ljudje v Nemčiji pri slovenskih oblasteh za Karavankami niso priljubljeni. Zato smo začeli ustvarjati "**ново domovino**" na tujem. Zaživela je pod geslom: Bogu otroci - narodu sinovi - nikomur hlapci, ki je bilo zapisano tudi na novi izseljenški zastavi, blagoslovljeni na binškoštnem srečanju v mestecu Wernau leta 1968.

Središče verskega in kulturno-družabnega dela je postal Stuttgart s Slovenskim domom na Stafflenbergstrasse, kar nam film jasno prikazuje.

Kaj vse je pokazalo filmsko platno o življenju Slovencev na tem območju Nemčije na omenjenem večeru sredi Ljubljane? Pojdimo kar po vrsti. Po predstavitvi glavnega mesta dežele Baden-Württemberg, Stuttgart, pokaže kamera **17 delovnih mest** naših ljudi. Delavci in delavke spregovorijo o svojem položaju in zaslužku. Za njimi pride na vrsto Slovenski dom v mestu, od koder vodijo številne niti do rojakov, raztresenih po vsej deželi. Kamera te niti pozorno prikaže. Najprej se zgle-da v razmnoževalni stroj, ki bo danes natisnil 1.200 izvodov župnijskega glasila. Potem vidimo na mizi **900**

izvodov Naše luči, čakajoč na pot do naročnikov, in poleg nje 100 Ognjišč, 15 Družin in še več drugega tiska za branja žejne rojake. Pokažejo se police s 700 knjigami v prostoru, kjer ima pisarno socialna delavka, ga. Doroteja Oblak. Pot nas popelje med slovenske otroke pri pouku na sobotni šoli. Kar trije prostori so jim na razpolago in troje moči se trudi, da bi jim vsaj malo približali verske pojme v slovenskem jeziku, jih naučili slovensko brati, pisati in peti. Občasno se je v teh prostorih drenjalo do 100 deklic in fantkov našega rodu. Prav sobotna šola, seveda v okviru župnije, je bil prvi poskus slovenskega pouka v Nemčiji, in sicer leta 1970 v Esslingenu.

Ob slovesnosti **prvega obhajila** in birme s škofom Leničem leta 1974 je bilo v Stuttgartu vse praznično in slovesno, da si se moral vprašati, ali je to res na tujem?

Našo pozornost pritegne **vaja mladinskega orkestra**. Igralci na harmonike, kitare in flavte se pripravljajo na nastope na materinskem dnevu, na miklavževi prireditvi ter na drugih srečanjih. Njim sledi moški zbor Domači zvon, letos praznuje 10-letnico obstoja. Redno nastopa pri cerkvenih in na kulturno-družabnih srečanjih.

Tudi na **materinsko nedeljo**, druga nedelja v maju, je vse toplo in domače. V dvorani je zbranih okrog 100 mater. Z odra jim otroci in mladinci čestitajo z deklamacijami, petjem, igranjem in dekliskim folklornim plesom. Mize so pogrnjene, vse polne šopkov, po sporedu pa bodo matere dobile kavo in torto.

Na miklavževanju je velik živzav. Blizu 200 otrok pričakuje nebeškega gosta, ki ga naznani petje in ples angelov. Obdarovanju otrok in odraslih noče biti konca.

Na platnu se prikažejo tirolske gore. Na Brandenberškem so binškoštna počitnice za obiskovalce sobotne šole. Kar 40 od njih uživa v prosti naravi in v počitniškem domu ob igri, pesmi, igranjem in na sprehodih.

Potem obiščemo nekaj postojank zunaj Stuttgarta, kjer se **rojaki zbirajo k slovenskim mašam** in družabnim večerom s skioptičnimi predavanji, filmi, petjem in prijateljskim pogovorom. Film nadalje prikazuje razna večja kulturno-družabna srečanja: vinsko trgateg, pustno prireditve, štefanovanje, binškoštna srečanja. Udeleževalo se jih je od 500 do 2.500 naših delavcev in delavk, mnogi z družinami. Poseben poudarek je na binškoštnih

srečanjih, katerih so se udeleževali rojaki iz vse Nemčije. Tu film posebno prikazuje veličastno **binkoštno srečanje** v mestecu Wernau leta 1968. Na prireditve je prišlo 1200 ljudi. Rojake so pozdravile slovenske zastave, vrsta parov v narodnih nošah, slovesno okrašena cerkev in mestna dvorana. Iz filma tudi zvemo, da se je binkoštnega srečanja v Böblingenu leta 1971 udeležilo kar 2.700 rojakov. Veličasten poudarek vere, jezika in kulture naroda pod Triglavom v "novi domovini".

Film se počasi dotakne tudi **prihodnosti naših ljudi** v Nemčiji. Kamera obišče dve slovenski družini. Prva si gradi hišo v domovini, kamor se namerava vrniti. Druga si je postavila svoj dom v Nemčiji in želi tam ostati. "S tem pa ni rečeno, da smo postali Nemci, ostajamo to, kar smo, le usoda nam je zapisala to pot," pravi družinski oče, po poklicu zobni tehnik.

"Če bo v domovini zavladala demokracija, ki bo dala dihati slovenstvu, veri in gospodarstvu," se bo več ljudi vrnilo v domači kraj ali vsaj v Slovenijo; če tega ne bo, se bodo podobe iz filma še dolgo ponavljale na tujih tleh," je zaključil komentator filma.

Opisani filmski večer je organiziralo izseljensko društvo Slovenija v svetu. Blizu 60 dobrohotnih in prijaznih obrazov je z zanimanjem prisluhnilo poročilo o "novi domovini" naših rojakov na Württemberskem. Nekateri so si zaželeli več podobnih večerov.

C. T.

(Dunaj) Tamburaški orkester je navdušil poslušalce.

BANOVC

V teh dneh se v Banovcih izteka sedanji krajevni samoprisevek. Krajanje so se na zboru občanov z veliko večino odločili za njegovo podaljšanje, predvsem v želji, da bi se v tem turističnem kraju v Prlekiji še bolj razvijal izletniški in stacionarni turizem. Banovčani se bodo vnovič podali na volišče v nedeljo, 13. aprila, saj naj bi v prihodnjih petih letih zgradili kanalizacijo in sofinancirali ureditev čistilne naprave ter vzdrževanje komunalnih objektov v vasi. Zaposleni in upokojeanci bodo plačevali po dva odstotka od osebnih dohodkov, kmetje devet odstotkov od katastrskega dohodka, zdomci in obrtniki po 300 mark v tolarški protivrednosti, po 500 mark pa tisti, ki imajo obrt v Banovcih, nimajo pa v naselju stalnega bivališča.

GADOVA PEČ

Samo na brežiškem koncu posavskega vinorodnega okoliša bodo lanskim 13 hektarjem posodobljenih vinogradov letos dodali blizu 30 hektarov novih površin. Tako ugotavljajo v pospeševalni službi in hkrati poudarjajo, da je več zanimanja za obnovo v bizeljsko-sremiškem okolišu. Tam so Vno Brežice, Kmečka zadruga Krško in številni zasebniki s predikatnimi vini ter podjetje Barbara International s šampanjci z mnogimi odličji že večkrat potrdili kakovost posavskih vin. V dolenskem okolišu medtem hitro pridobiva veljavo radoživi cviček. Zaradi državnih subvencij in vse bolj primernih prodajnih cen se zato za obnovo in saditev modre frankinje, žametne črnine, kraljevine in laškega rizlinga odloča vedno več vinogradnikov. Med njimi je tudi znani trsničar Anton Jarkovič z Broda pri Podbočju, ki obnavlja blizu 4 hektare velik kompleks v osrčju Gadove peči. Pri rigolanju bodo težki stroji obrnili več kot 15.000 kubičnih metrov težke lapornate zemlje.

GROSUPLJE

Industrija v Grosupljem še ne onesnažuje okolja bolj, kot je dovoljeno. Tako je pokazala študija, ki jo je za potrebe grosupeljske občine izdelalo ljubljansko podjetje Ojkos, njegovi predstavniki pa so obiskali 22 podjetij. Na podlagi ugotovitev so pripravili kataster onesnaževalcev, občina pa je plačala zanj 598 tisoč tolarjev.

Namen njegove izdelave je bil predvsem ugotoviti, koliko industrija obremenjuje zrak in vodo in kateri so odpadki, merili pa so tudi hrupnost. Kot kaže, Grosupeljčani živijo še v dokaj zdravem okolju, industrija pa toliko onesnažuje zrak kot 500 stanovanjskih hiš. Podobno je pri odpadnih vodah, ki so resda speljane v greznice, vendar te niso neprepustne. Tudi hrup je v mejah normale. Med odpadki je največ kovinskih, sledijo barve, laki itd. Strokovnjaki priporočajo zbiranje manj-

MAŠA V NARAVI**15. junija 1997**

Plovba po prekopu Ren-Maina-Donava skozi dolino Altmühl.

Vkrcali se bomo v Kelheimu ob 10.30 na navezu Kelheim-Donau.

Vstopnice dobite pri svojem župniku.

Cena:

– odrasli 15 DEM

– otroci 10 DEM

Informacije:

Stanko Gajšek, Ingolstadt, tel. 0841-59 076

Joško Bucik, Augsburg, tel. 0821-97 913

ših količin nevarnih odpadkov in gradnjo manjših čistilnih naprav.

KOBARID

Propadajoč in slabo obiskan hotel Matajur v središču Kobarida je konec lanskega leta dobil novega lastnika. Kupila sta ga Cvetka in Vlado Hvala, lastnika znane restavracije Topli val v Kobaridu. Potem ko sta uredila vse papirje, sta ga začela januarja letos obnavljati.

V njem so uredili 28 sob in štiri apartmaje z 62 ležišči. Poseben apartma so uredili tudi za invalide in njihove spremljevalce. V treh restavracijah bo prostora za 200 obiskovalcev. Uredili bodo tudi vrt s 150 sedeži. V hotelu bo nekaj posebnosti. Dve sta Cvetka in Vladimir Hvala že "izdala". Uredili so namreč restavracijo v slogu Toplega vala, iz starega objekta so prenesli vso opremo, in kavarno Kobarid, ki jo bosta lastnika namenila predvsem domačinom.

Nekdanji hotel Kompas Hertza sta zakonca Hvala kupila na licitaciji za 196 milijonov tolarjev, okrog 200 milijonov tolarjev pa bosta vložila v obnovo in razširitev objekta.

V kobariškem Hotelu Hvala je zaposleno trideset ljudi, z izjemo dveh sami domačini, med njimi tudi šest članov družine Hvala.

LOŠKI POTOK

Na pobudo župana občine Loški Potok, da bi cerkev sv. Florijana proglasili za kulturni spomenik, je bil 13. marca posvet na kraju samem, ki sta ga sklicala Ljubljanski regionalni zavod za varstvo kulturne in naravne dediščine in inšpektorat za področje kulturne dediščine. Posveta so se udeležili: Janez Kromar, direktor regionalnega zavoda, dr. Emilijan Cevc, umetnostni zgodovinar

in restavrador, Olga Zupan, umetnostna zgodovinarica, ki bo proučevala vrednost predmetov v omenjeni cerkvi, Silvester Gabršek, državni sekretar na ministrstvu za kulturo in drugi.

Tako se je začel postopek, da bi cerkev, ki je najstarejši sakralni objekt v kraju in ki ga močno načenja zob časa, proglasili za kulturni spomenik, ki naj bi bil pod skrbstvom države. Na občini menijo, da bo objekt glede na starost, umetniško vrednost in lego - stoji namreč na obrobju znane kraške uvale, za katero je dan predlog, da se razgasi za zaščiteno kulturno krajino - pristal v najvišji kategoriji zaščiteneh kulturnih spomenikov.

Vse kaže, da se bo stvar po dolgih letih besedičenja vendarle ugodno razpletla, pri tem pa občina razmišlja o obnovi znane Kržetove hiše, ki je edina v Loškem Potoku, kjer je ohranjena arhitektura nekega davnega časa, in ni bilo na njej nikoli nobenih posegov.

LJUBLJANA

Strokovni sodelavci Društva za pomoč prezgodaj rojenim otrokom in Združenje za perinatalno medicino Slovenskega zdravniškega društva so na Ginekološki kliniki v Ljubljani pripravili dvodnevni seminar z naslovom Strah, bolečina, žalost - kako se z njimi soočata bolnik in zdravstveni delavec v perinatologiji. Hkrati se pri nas, najprej v Ljubljani, pričenejajo aktivnosti za humanejši pokop umrlih novorojenčkov in dojenčkov; v sodelovanju z vodstvom mesta in Žalami naj bi dosedanjo neustrezno prakso s pokopom v skupni grob postopoma oblikovali Park zvončkov.

MURSKA SOBOTA

Telekom Ljubljana, poslovna enota Murska Sobota se je odločil posodobiti telefonsko omrežje na območju Lendave, Murske Sobote, Gornje Radgone in Ljutomera. Tako bodo kmalu stekla dela pri postavljanju krajevnih kabelskih in razvodnih omrežij ter medkrajevni povezavi z optičnim kablom.

Blagoslov velikonočnih jedil v Wettru na Nemškem.

VABIMO NA ROMANJE "TREH SLOVENIJ"

na SV. VIŠARJE 3. avgusta 1997!

Ob 8.00 križev pot - peš do vrha,

ob 12.00 romarska maša

Slovenecem po svetu, slovenskim ustanovam doma in po svetu Spoštovani!

Vljudno Vas vabimo na IV. tabor Slovencev po svetu in Vas prosimo za sodelovanje. Z Vašo prisotnostjo, z Vašimi in drugimi predlogi bomo obogatili letošnje srečanje. Kot vsako leto je namen tabora medsebojno povezovanje Slovencev po svetu in utrjevanje stikov z matično domovino. Prosim Vas, da nam do konca maja pošljete Vaš prispevek na temo "Predlogi za splošni zakon o Slovencih po svetu". Objavili ga bomo v posebni brošuri, ki bo izšla ob IV. taboru Slovencev po svetu.

*Lep pozdrav in hvala že vnaprej.
Boštjan Kocmur, predsednik*

IV. tabor Slovencev po svetu v soboto, 28. junija, v Zavodu sv. Stanislava, Štula 23, Ljubljana - Štentvid

na temo: "Predlogi za splošni zakon o Slovencih po svetu"

Pravice in dolžnosti Slovencev po svetu in države Slovenije (državljanstvo, volilna zakonodaja...)

Dopoldne: okrogla miza s predstavniki in zastopniki slovenskih skupnosti po svetu in predstavniki civilne družbe v Sloveniji.

Opoldne: kosilo

Popoldne: kulturni in družabni program. Predviden je nastop folklorne skupine Prvi rej iz Canberre. Sv. maša.

Izseljensko društvo Slovenija v svetu
Štula 23, 1210 Ljubljana-Štentvid
tel./fax: (061) 152 1008

MEŽICA

Čez leto ali dve naj bi v Mežici dokončno zaprli rudnik svinca in cinka; v zadnjih letih tu svinca ne kopljeje več, potekajo samo še zapiralna dela. Ob teh zapiralnih delih pa so rudarji v revirju Graben naleteli na izjemno bogato rudišče vulfenita. Po prvih ocenah gre za zalogo, ki bi ob letnem izkopu 90 tisoč ton zadoščale za tri desetletja. Ker v Evropi ni več svinčevih rudnikov in pridobivajo svinec samo še iz sekundarnih surovin, večinoma iz odpadnih akumulatorjev, bo vlada gotovo v resni dilemi, ali nadaljevati zapiralna dela ali pa aktivnosti preusmeriti v ponovno izkoriščanje tega naravnega bogastva.

VINICA

Vaščani Preloke pri Vinici si veliko obetajo od vrtine za vodo, ki so jo zvrtili v začetku tega leta (delati so začeli že lani) na njihovem območju v globino 200 metrov. Če bodo vsi rezultati ustrezni, bo Prelok z okolico dobila svoj lokalni vir in ne bo treba napeljevati vodovoda iz Vinice ali Adlešičev. To pomeni, da bi vas z okolico prišla do vodovoda z mnogo nižjimi stroški. Zaradi zanesljivosti preskrbe z vodo pa bodo eventualni lokalni vodovod vzporedno povezali še z vodovodom, za katerega črpajo neoporečno vodo v zajetju Dobljče.

PORTOROŽ

Ob 50. letnici Srednje pomorske šole Portorož so v beli dvorani potoroškega Avditorija odprli razstavo o razvoju šole od njene ustanovitve leta 1947. Skupaj s profesorji in dijaki so jo pomagali postaviti delavci piranskega pomorskega muzeja Sergeja Mašere, gradivo pa so prispevali tudi različne ustanove, sedanji in bivši dijaki. V celoti je na pomorski maturiralo 3548 dijakov, trenutno na njej uči 35 profesorjev. Namen razstave in sploh praznovanj okroglega jubileja je predstavitev dela šole in vzbujanje interesa za morje in pomorstvo ter gojenje te tradicije v skladu z resolucijo o pomorski naravnosti naše države.

PLANICA

Poleti v Planici, s katerimi so sklenili letošnjo sezono svetovnega pokala v smučarskih skokih, so minili v znamenju rekordov. Primož Peterka je postal prvi slovenski smučar, ki je osvojil veliki kristalni globus za skupno zmago v svetovnem pokalu in zraven še piramido za najboljšega v poletih. Svetovni rekord je bil izboljšan dvakrat v režiji Norvežanov. Najprej je Espen Bredesen letel 210 metrov in za meter izboljšal svoj rekord iz leta 1994, že čez pet minut pa je njegov rojak Lasse Ottesen postavil nov mejnik z 212 metri. Rekord so podrli tudi gledalci, saj jih je bilo v treh dneh več kot 110.000.

PRILASTEK

1. JEDRU DODAJ PRILASTEK:

..... pot se je vila proti koči. - Na bregu ob vodi so rasli topoli. - Po predstavi so nas povabili na pogovor. - dekle je čakalo na poštarja. - Matjaž hodi v šesti razred. - popoldne so se na nebu prikazali oblaki. - Pred našo hišo cveti drevo. - Manja je pripovedovala zgodbo o princu. - Na vrtu so rasle rože. - sadje je prodajal sadjar.

2. KREPKO TISKANEMU

JEDRU DODAJ LEVI

PRILASTEK:

Otroci so tekali po dvorišču. Babi-ca je pazila na vnučke. Listje odpada. Ogledali smo si film. Po spre-hodu smo se posladkali s sladole-dom. Na postaji sem srečala znanko. Pirhe smo v jerbasih nesli k blagoslovu. Prazniki so za nami.

3. JEDRU DODAJ DESNI

PRILASTEK:

Na razstavi je bilo živahno. - Želim si žogo - Ptica je povsod dobrodošla. - Tudi jaz sem vrgla novčič v vodnjak - Sosed je strojevodja. - Koliko stane zvitek? - Prosila me je za skorjo

4. KREPKO TISKANEMU

STAVČNEMU ČLENU DODAJ DESNI PRILASTEK:

Ob vznožju stoji naša hišica. - Otroci so na morju delali potičke. - Stanuje v hotelu. - Teta bo prišla na obisk. - Ivan je doma na Vrhniki. - Okopavanje je naporno delo.

5. DOLOČI STAVČNE ČLENE IN POVEJ VPRAŠALNICO ZA PRILASTEK:

Telovadne copate sem pustila v garderobi. - Mirko sedi v klopi pri oknu. - Zaradi mraza smo žačeli kuriti trajnogorečo peč. - Sosedova mama peče biskvit. - Marija je ugrinjala v kislno jabolko. - Pozimi dedek vedno sedi pri topli peči. - Prvošolček je radostno vstopil v veliko šolo.

6. DOLOČI STAVČNE ČLENE IN PRILASTEK:

Zaradi slabega vremena so naši nogometaši izgubili prvenstveno tekmo. - Nekateri učenci so med poletnimi počitnicami odšli v slovenske toplice. - Med glavnim odmorom morajo učenci višjih razredov zapustiti šolske hodnike. - Umaknejo se v večnamenski prostor v pritličju šole.

7. DOLOČI GLAVNE IN ODVISNE STAVČNE ČLENE; PRI PRILASTKIH NAPIŠI, ALI SO LEVI ALI DESNI:

Zaradi utrujenosti je bolni popotnik pozno prispel do osamljene hiše. - Tam je naletel na psa čuvaja. - Žival ni zalajala. - Slišalo se je le tiho cviljenje. - Zvesti čuvaj je v izčrpanem možu spoznal strica Petra.

8. PRETVORI DESNE PRILASTKE V LEVE:

zvezek s črtami, knjižnica za šolo, novice po radiu, jezik iz Anglije, gozd iz bukev, pisatelj iz Slovenije, ples na šoli, torbica iz usnja, narodna noša z Gorenjske.

9. LEVE PRILASTKE PRETVORI V DESNE:

jelova drva, brezčrtni zvezek, pomarančni sok, breskova marmelada, domača naloga, čarobna palica, očetova hiša, otroško kričanje, pehtranov štrukelj, zborovsko petje, pivavsko vino.

10. LEVE PRILASTKE

PRETVORI V DESNE, DESNE PRILASTKE V LEVE:

V učilnici sem pozabil knjigo za zemljepis. - Luže velikanke so raj za otroke. - Niso vsi bioenergetiki zdravniki mazači. - Kupila sem kari-rane zvezke. - Pozdravila sem učite-lja z naše šole. - Obiskala nas je ameriška državljanka. - V glavo mi je šinila misel o veselju. - Sestra je kupila usnjeno torbico.

REŠITVE:

1. JEDRU DODAN PRILASTEK:

Ozka pot se je vila proti lovski koči. - Na strmem bregu ob vodi so rasli vitki topoli. - Po gledališki predstavi so nas povabili na pogovor. - Črnolaso dekle je čakalo na poštarja. - Sosedov Matjaž hodi v šesti razred. - Pozno popoldne so se na nebu prikazali nevihtni oblaki. - Pred našo hišo cveti sadno drevo. - Manja je pripovedovala čudovito zgodbo o dobrem princu. - Na stričevem vrtu so rasle najlepše rože. - Gnilo sadje je prodajal brez-zobi sadjar.

2. JEDRU DODAN LEVI PRILASTEK:

Razigrani otroci so tekali po prostranem dvorišču. Prijazna babica je pazila na sinove vnučke. Orumenelo listje odpada. Ogledali smo si pustolovski film. Po vsakodnevem sprehodu smo se posladkali z mlečnim sladoledom. Na avtobusni postaji sem srečala staro znanko. Velikonočne pirhe smo v okrašenih jerbasih nesli k blagoslovu. Največji prazniki so za nami.

3. JEDRU DODAN DESNI PRILASTEK: Na razstavi okrasnih rastlin je bilo živahno. - Želim si

žogo iz usnja - Ptica pevka je povsod dobrodošla. - Tudi jaz sem vrgla novčič v vodnjak želja. - Sosed Matevž je strojevodja. - Koliko stane zvitek čokolade? - Prosila me je za skorjo kruha.

4. STAVČNEMU ČLENU DODAN DESNI PRILASTEK: Ob vzhodu hriba stoji naša hišica. - Otroci so na morju delali potičke iz peska. - Stanuje v hotelu Metropol. - Teta Ivanka bo prišla na obisk. - Ivan Cankar je doma na Vrhniki. - Okopavanje vinograda je naporno delo.

5. STAVČNI ČLENI IN VPRAŠALNICE ZA PRILASTEK: Telovadne copate (pr. 4) sem pustila (poved.) v garderobi (p. d. kraja). Katere copate? - Mirko (os.) sedi (pov.) v klopi pri oknu (p. d. kraja). V kateri klopi? - Zaradi mraza (p. d. vzroka) smo začeli kuriti (pov.) trajnogorečo peč (pred. 4) katero peč? - Sosedova mama (os.) peče (pov.) biskvit (pred. 4). Čigava mama? - Marija (os.) je ugriznila (pov.) v kislo jabolko (pred. 4). V kakšno jabolko? - Pozimi (p. d. časa) dedek (os.) vedno (p. d. časa) sedi (pov.) pri topli peči (p. d. kraja). Pri kakšni peči? - Prvošolček (os.) je radostno (p. d. načina) vstopil (pov.) v veliko šolo (p. d. kraja). V kakšno šolo?

6. STAVČNI ČLENI IN PRILASTEK: Zaradi slabega (levi) vremena /p. d. vzroka/ so naši (levi) nogometaši /os./ izgubili /pov./ prvenstveno (levi) tekmo /pred. 4/. - Nekateri (levi) učenci /os./ so med poletnimi (levi) počitnicami /p. d. časa/ odšli /pov./ v slovenske (levi) toplice /p. d. kraja/. - Med glavnim (levi) odmorom /p. d. časa/ morajo učenci višjih razredov (desni) /os./ zapustiti /pov./ šolske (levi) hod-

nike /pred. 4/. - Umaknejo se /pov./ v večnamenski (levi) prostor v pritličju šole (desni) /p. d. kraja/.

7. GLAVNI IN ODVISNI STAVČNI ČLENI TER LEVI ALI DESNI PRILASTKI: Zaradi utrujenosti /p. d. vzroka/ je bolni (levi) popotnik /os./ pozno /p. d. časa/ prispel /pov./ do osamljene (levi) hiše /p. d. kraja/. - Tam /p. d. kraja/ je naletel /pov./ na psa (desni) čuvaja /pred. 4/. - Žival /os./ ni zalajala /pov./ - Slišalo se je /pov./ le tiho (levi) cviljenje /os./ - Zvesti (levi) čuvaj /os./ je v izčrpanem (levi) možu /pred. 5/ spoznal /pov./ strica (desni) Petra /pred. 4/.

8. IZ DESNIH PRILASTKOV V LEVE: črtani zvezek, šolska knjižnica, radijske novice, angleški jezik, bukov gozd, slovenski pisatelj, šolski ples, usnjena torbica, gorenjska narodna noša,

9. IZ LEVIH PRILASTKOV V DESNE: drva iz jelke, zvezek brez črt, sok iz pomaranč, marmelada iz breskev, naloga za doma, palica čaralka, hiša očeta, kričanje otrok, štrukelj s pehtranom, petje zbor, vino iz Vipave.

10. IZ LEVIH PRILASTKOV V DESNE, IZ DESNIH V LEVE: V učilnici sem pozabil zemljepisno knjigo. - Velikanske luže so raj za otroke. - Niso vsi bioenergetiki mazaški zdravniki. - Kupila sem zvezke s črtami karo. - Pozdravila sem našega učitelja. - Obiskala nas je državljanka iz Amerike. - V glavo mi je šinila vesela misel. - Sestra je kupila torbico iz usnja.

Pripravil Milan Kobal

IZRAŽAJMO SE LEPO

IZRAZ, IZRAZITI (SE), IZRAŽATI (SE) - veliko rabljene besede. Glagola bi morala imeti prednost, vendar se po tujih vzorcih pogosto rabijo zveze s samostalnikom. Namesto "priti do izraza" priporoča pravopis "izkazati se, pokazati se": Njegovo znanje se na izpitu ni dovolj pokazalo. Nogometaši so se na tekmi s hrvaško reprezentanco dobro izkazali.

Včasih je morda ustrežnejša beseda "uveljaviti se: V smrtni stiski se je uveljavila njegova največja moč.

Namesto "dati izraza" pravopis predlaga "izraziti": Poslušalci so glasno izražali svoje veselje.

IZUM, IZNAJDBA, INOVACIJA - Kar ljudje novega, drugačnega "iznajdejo, izumijo", so "iznajdbe, izumi". Za predmetni svet nam ti izrazi zadostujejo. Obstajajo pa spremembe v našem ožjem človeškem, družbenem svetu, tem ne moremo reči iznajdbe ali izumi, to so kvečjemu "novote, prenovitve". Za znanstveno rabo so taki izrazi videti premalo natančni, zato v zadnjem času pogosto zadevamo na tujko "inovacija". Kadar mislimo na take spremembe v družbi, je izraz "inovacija" upravičen in potem govorimo tudi o "inovativni, inovacijski dejavnosti". Za vsakdanji predmetni in tehnični svet pa nam še vedno zadoščajo iznajdbe in izumi: Nihče v razredu ni vedel, kdo je izumil dinamit. Iznajdba telefona je za človeštvo zelo koristna.

"SLOMŠEK MED NAMI" v Nemčiji

Premiera recitala "SLOMŠEK MED NAMI", katerega avtor in izvajalec je znani televizijski napovedovalec in voditelj TILNEN SKUBIC, je bila 24. novembra lani na Razkrižju v Prlekiji. V dobrih štirih mesecih so recital poslušali v več kot tridesetih krajih po Sloveniji. Tilnen Skubic je z njim gostoval tudi med zamejci v Italiji, kjer ga je posnel za RAI (Radiotelevisione Italiana), v začetku marca pa med zdomci v Münchnu, Ulmu in Augsburgu.

V soboto, 1. marca, je slovensko kulturno društvo LIPA iz Münchna pripravilo v dvorani Freizeit in Grünwaldu proslavo ob slovenskem kulturnem prazniku. Po uvodnem nagovoru predsednika, g. Lojzeta Grojzdkca, je z velikim uspehom nastopil Tilnen Skubic, ki je v recitalu "SLOMŠEK MED NAMI" orisal življenjsko pot in delo prvega slovenskega svetniškega kandidata in to prepletel z njegovo žlahtno prozno besedo in poezijo. Na proslavi v Münchnu se je prvič predstavil tudi novi slovenski generalni konzul v Nemčiji, g. Fedor Gregorič. Za konec pa so zapela še zdomska dekleta. Slomškova beseda je nekatere tako ganila, da so ob odlični interpretaciji Tilna Skubica, nastopil je brez mikrofona in s svojim žametnim glasom napolnil dvorano, da so slišali vsak zlog, tudi potočili nekaj solz radosti in domotožja. Recital je bila prva takšna umetniška proslava brez narodnozabavnih viž, nad čimer so bili naši rojaki navdušeni in s tem pokazali, kako željni so slovenske klene in žlahtne besede. Da je prireditvev tako uspela, gre vsa zahvala predsedniku društva LIPA iz MÜNCHNA, g. Lojzetu Grojzdku.

Kot izjemni organizator in odlični gostitelj pa se je naslednji dan izkazal ulmski in augsburški župnik, g. JOŠKO BUCIK, ki je po slovenski maši v Ulmu, 2. marca, povabil med svoje ovčice Tilna Skubica. Ta je spet navdušil naše zdomce v slovenski hiši na Olgastrasse. Najprej so poslušali njegov recital, za tem pa na pogostitvi skupaj zapeli nekaj Slomškovih pesmi in v veselem razpoloženju pokramljali. Še posebej prijeten je bil dr. Marko Dvoržak in njegova žena. Gospod Joško Bucik je gostu iz Ljubljane razkazal Ulm in po imenitnem kosilu še Augsburg, kjer je bilo Tilnu Skubicu najbolj všeč socialno naselje - muzej, ki še živi s socialno ogroženimi rojenimi Augsburguržani po posebnih pravilih. Po večerni maši v Augsburgu, daroval jo je Joško Bucik za tamkaj-

šnje Slovence, so bili tudi ti v slovenskem klubu deležni recitala "SLOMŠEK MED NAMI". Potem se je g. Bucik na pogostitvi zahvalil Tilnu Skubicu, se z njim sproščeno pogovarjal o delu na radiu, televiziji, pri filmu in gledališču in tako seznanil poslušalce z načinom dela in tehnologijo sredstev množičnega obveščanja.

Povedal je, da je začel svojo kariero kot dramski igralec v gledališču, postal napovedovalec na radiu in voditelj informativnih oddaj na TVS, dve leti bral zvočne knjige za slepe poslušalce in se nato preselil v Rim, kjer še vedno občasno sinhronizira igrane filme v italijanskem jeziku, na TVS pa sodeluje v razvedrilnih in dokumentarnih oddajah. Letos pa se je posvetil predvsem vse-slovenski turneji recitala "SLOMŠEK MED NAMI", zaradi česar ga vabijo tudi v Kanado, Ameriko in Argentino. Seveda se je tudi tu večer končal s skupno Slomškovo pesmijo. Joško Bucik je g. Skubica odpeljal še na pravo slovensko gostijo k Slovenki Kristini s Ptuja, ki je z možem dokazala, da se da tudi v Nemčiji dobro jesti oziroma skuhati in speči slovenske dobrote. Župnik je gosta pospremil še do železniške postaje, saj je Tilnen Skubic vse dni bivanja v Nemčiji spal v gostoljubni slovenski župniji na Liebigstrasse v središču Münchna, kjer sta ga gostila župnik Marjan Bečan in socialna delavka, ga. Kristina Mlakar.

Skratka, **Slomškova modrost** ter njegova žlahtna in klena slovenska beseda je navdušila Slovence tudi v Nemčiji. Želimo si, da bi bilo še več tako požrtvovalnih in sposobnih organizatorjev slovenske kulture, kot sta LOJZE GROJZDEK in župnik JOŠKO BUCIK, ne le v Nemčiji, ampak v vsej Evropi, kjer živijo naši rojaki.

T. S.

Tilnen Skubic med recitalom

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 35 DEM. Trikratna objava oglasa stane 90 DEM, celoletna 250 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu. Oglas lahko plačate pri vašem duhovniku ali pa na uredništvu.

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

• Za vaše zdravje! Električni masažer z grelnim elementom, magneti, akupresura in akupunktura.

Elektromagnetni valovi povzročajo v telesnem tkivu vibracije, s tem aktivirajo celice ter omogočajo pravilen krvni obtok. Aparat segreva mišice, pripomore k njihovi elastičnosti, bolečine se ublažijo ali prenehajo.

Pomaga pri vseh revmatičnih boleznih, neuralgiji, artritisu, migreni, visokem krvnem pritisku, hladnih nogah in rokah, športnih poškodbah, teniškem poklopcu, masaži lic itd.

CENA: 152 DM s poštnino. Zahtevajte naš prospekt.

JODE, Schwanthalerstr. 1, D-8000 München 2, Tel. 089/55 50 34.

• Hotel Emona, II. kat., v zgodovinskem središču Rima. Vse sobe imajo lastno kopalnico, RTV sprejemnike, telefon, mini bar, air condition. Osebe govori slovensko in bo poskrbelo za vaše ugodno počutje. Poleg hotela je lasten avtopark. Pokličite nas po telefonu 0039-6-7027911 ali 7027827 ali po faksu 7027878. Naš naslov: Hotel Emona, Via Statilia, 23 - 00185 Roma. Slovenski gostje imate poseben popust!

• PREVODI – Sodno zapriseženi prevajalec za nemščino mag. Slavko Kessler vam uradno prevede vse vrste listin in strokovnih besedil. Telefon 80538 München, Liebigstr. 10, tel.: 089 / 22 19 41

• Palace hotel je v samem središču Gorice, 1 km od državne meje. Znan je po odlični restavraciji, dnevnim barom, ima veliko konferenčno dvorano za 100 oseb in malo za 40 oseb. Je moderno opremljen hotel s 75 sobami (150 ležišč). V sobah je kopalnica, sušilec za lase, mini bar, telefon, radio in TV. Parkirni prostor je zavarovan. Palace hotel, Corso Italia, 63, 34170 Gorizia, tel. 0039-481-82166, faks 0039-481-31658. Slovenski gostje imate poseben popust!

• V TOPOLŠČICI PRI VELENJU BLIZU ZDRAVILIŠČA PRODAJAMO HIŠO - 330 m² uporabne površine v peti gradbeni fazi. Sončna lega, možnost obrti, mestni toplovod, telefon in asfaltirani dostop ter 1300 m² veliko zemljišče. Cena 160.000 DM. Telefon: 063 852-902 po 21. uri.

• V Spodnji Kungoti pri Mariboru prodajamo gradbeno parcelo v izmeri 9.000 m², cena 30.000 DM. Informacije: Mirko Grandošek, tel.: 062 656 123, ali Mira Grandošek, Stuttgart, telefon: 0711/2260855, zvečer.

• Prodajamo novo hišo z 47 arj ohišnice v Ledineku - Sv. Ana v Sloveniji. Informacije v Stuttgartu: tel.: 0711/25 71 208 in v Ljubljani: tel.: 062 721 214.

• Ugodno prodajamo novo hišo v Dobrni - Vrba 1/a, Slovenija. Tel: 063 778 386 ali pa pišite na naslov: A. Kumer-Walter, Rattenau, str. 10 40589, Düsseldorf B.R.D

• Spomin na Svetega očeta ob obisku v Sloveniji. Naprodaj videokasete VHS pod geslom "Oče, potrdi nas v veri". Papež Janez Pavel II. v Sloveniji od 17. do 19. 5. 1996. Obrnite se pisno na naslov: Oec. Franc Antolič, Postfach 1313, 72581 Dettingen-BRD. Cena kasete 39,95 DM + poštnina po povzetju.

• Mizarstvo PUNLES

Dragi rojaki! Sporočam Vam, da po 30 letih dela v mizarstvu v Nemčiji zdaj doma svetujem in izdelujem pohištvo po meri za

dnevne sobe, kuhinje, jedilnice, otroške sobe, predsobe, lesene stropne, stene ter vhodna in notranja vrata. Kvaliteta je naš ponos in Vaše zadovoljstvo. Po mnenju dosedanjih strank boste tudi Vi zadovoljni. Oglasite se na naslov: Mizarstvo PUNLES, Jože Pungertar s. p., Spomeniška 17, 8233 MIRNA, tel.: (068) 47 416, 45 851, fax.: (068) 45 851

• Prodajamo visokopritlično hišo, 170 m² s kmečko sobo in krušno pečjo. Centralna na trdo gorivo in olje; garaža in manjše gospodarsko poslopje; zemljišče 920 m², asfalt do hiše, sončna lega. Cena 156.000 DEM. Informacije v Sloveniji 063-816317 ali v Nemčiji 08121-71597

• V Celju, Dečkova 42, prodajamo enosobno stanovanje: soba, kuhinja, kopalnica, WC, veža, garaža, klet, vrt. Cena: po dogovoru. Pišite na naslov Eva Rozman, Dečkova 42, 3000 Celje.

• Parcelo (1100m²) z lokacijsko dokumentacijo, z gradbenim načrtom, plačanim vodovodnim prispevkom in postavljenim (98m²) lesenim objektom prodajamo. Objekt ima 2 sobi, kuhinjo in WC. Primeren tudi za pisarno ali skladišče. Cena po dogovoru. Okolica Ljubljane jug. Ponudbe pod:

Naslov Gaberšek Leopold, Sedanstr. 30 D-68623 Lampertheim ali telefon 0049 6206 56882.

• Prodajamo dvostanovanjsko, hišo staro 25 let, urejeno tudi podstrešje - mansarda. Garaža je prizidek za dva avta. Hiša je v celoti podkletna. Telefon, KTV, centralna kurjava na olje in sončna. Skupna površina 350m², parcela 490m². Cena 290.000 DM. Naslov Zrinjskega 18, Maribor - Studenci. Tel. 062 101 777.

• Ugodno prodajamo staro kmečko hišo z 2 ha zemlje v okolici Maribora (Pesnica) - Slovenija.

Informacije zvečer: Laufer, Maribor, Tel. 062 314 77.

• V Škofiji vasi pri Celju prodajamo majhno kmetijo (2, 6 ha zemlje in gozda), lahko tudi samo hišo z gospodarskim poslopjem, ki ga je mogoče preurediti v delavnico ali stanovanje. Informacije: Tel.: 00386 63 32395.

• Na lepem kraju prodajamo parcelo s staro hišo, primerno za nadomestno gradnjo, (17,60 arov) in njivo I. razreda (34,12 arov) v Mostju - blizu zdravilišča Terme pri Lendavi. Cena 30.000 DEM. Informacije: 069/79-258 ali v Nemčiji: 0711/34-30-352.

• Slovenka iz okolice Stuttgarta (47/169), dobrega značaja, vesele narave, ločena, a ne po svoji krivdi, želim spoznati sebi primerne rojaka. Ponudbe pod šifro "Pomlad" na naslov: Slovenski Dom, Stafflenbergstr. 64, 70184 Stuttgart.

• Slovenj Gradec in Maribor, središče mesta: PRODAJAMO ALI DAMO V NAJEM HIŠO oziroma stanovanje, primerno za urad ali obrt, takoj vseljivo. Podrobnosti in cena po dogovoru. Pišite na: V.I.V., PF. 2236, D-63412 Hanau.

• Iščemo trgovske potnike za Slovenijo. Posredujemo počitniško zaposlitev študentom v inozemstvu. Prosimo za izčrpane ponudbe - diskretnost zjamčena!

• V bližini Čateških Toplic prodajamo novo dvostanovanjsko hišo, ob kateri je 1.5 ha zemlje in gozda.

V hiši je centralno ogrevanje, voda in telefon, asfalt do hiše. Interesenti se oglasite na tel: 07146-20353

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 0171 - 735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 91 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Fridtjof-Nansen-Str. 3

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

BIH Sarajevo

FRANCIJA

Silvo Česnik, župnik

tel. 06 07 13-83-81,

David Taljat, kaplan

tel. 06 07 13-83-69,

prelat Nace Čretnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 87 81 47 82

Franjo Pavalec

17, rue de Sospel,
F-06300 NICE,
tel. (*33) 93 56 66 01

HRVAŠKA

Nezasedeno

HR - 10000 Zagreb

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič

Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 418 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd,

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Janez Pucelj,

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0172 - 97 96 738
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel. in faks (*49) 0208 - 644 277

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

A 4, 2,
D-68159 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Bogdan Pavalec, past. sodelavec
Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Janez Demšar

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 45 2 58,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27
Urbanstraße 21, D-72764 Reutlingen,
tel. (*49) 0171-4607052

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,
tel. (*49) 089 - 22 19 41

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15

p. Damijan Frlan

Kapuzinerstr. 18,
CH-4500 SOLOTHURN,
tel. (*41) 032 - 622 71 33

Škofovsko posvečenje novega ljubljanskega nadškofa dr. Franca Rodeta

*“Stati
inu
obstati”*

